

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Διευθρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μεταφρασίς Χαρ.
Ἀννίου. (Συνεχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ. μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνεχ.).
— Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény (συνεχ. καὶ τέλος).

ΕΤΗΕΙΑ ΕΥΝΑΡΜΟΗ
Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑξαετίας 6
Ἐν τῇ ἑσπερίᾳ φρ. 10. Ἐν Ῥουσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΡΑΝΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Γηραιά παιδαγωγός μετὰ δύο παιδῶν παρετήρησεν ἰσχνὴν τινα καὶ καχεκτικὴν αἶγα. (Σελ. 173).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μεταφρασίς Χαραλάμπους Ἀννίου
[Συνεχεται ἴδι προηγουμενον φύλλον].

Ἀπελθοῦσαι ἐκ Τόδδς-Κόρνερ ἡ κυρία Κλέμεντς καὶ ἡ Ἄννα, ἐφθασαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς Δέρβυ, ὅπου παρέμειναν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς Ἄννης. Ἀκολουθῶς ἀνεχώρησαν εἰς Λονδίον, ἔνθα διέτριψαν ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα, κατοικήσασαι εἰς τὰ δωμάτια ἅτινα εἶχεν ἐνοικιάσει ἡ κυρία Κλέμεντς· ἀλλ' ἕνεκα φιλονεικίας ἀσημάντου μετὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας,

ἠναγκάσθησαν ν' ἀλλάξωσι διαμονήν. Ὁ φόβος δὲν ἠσθάνετο ἡ Ἄννα μὴ ἀνακαλυφθῆ εἴτε ἐντὸς τοῦ Λονδίνου, εἴτε εἰς τὰ περίχωρα ὅσακις ἀπετόλμα νὰ ἐξέλθῃ, εἶχε βαθμηδὸν καταλάβει καὶ αὐτὴν τὴν κυρίαν Κλέμεντς, ἥτις κατὰ συνέπειαν ἀπεφάσισε ν' ἀποσυρθῆ εἰς ἓν τῶν μᾶλλον ἀπομεμονωμένων μερῶν τῆς Ἀγγλίας, ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Γκρίμσβυ, εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λιγκολνσίαρ, ὅπου ὁ σύζυγός τῆς εἶχε διέλθει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν νεότητα. Οἱ συγγενεὶς οὐς κατέλιπεν αὐτῷ ἀποθνήσκων, ἦσαν ἄτομα ἀξιολόγηστα, γνωστότατα ἐν τῇ πόλει, ἅτινα εἶχον πάντοτε προσνεχθῆ μετὰ πολλῆς ἀγαθότητος πρὸς τὴν κυρίαν

Κλέμεντς, διὸ ἐθεώρησεν ὅτι τὸ καλλίτερον ὅπερ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἦτο τὸ ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν καὶ νὰ ἐνεργῇ κατὰ τὰς συμβουλὰς τῶν. Ἡ Ἄννα ἀπεποιεῖτο πᾶση δυνάμει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βέλμιγγαμ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός τῆς, διότι ἐκεῖθεν εἶχεν ἀχθῆ εἰς τὸ φρενοκομεῖον καὶ ἐκεῖ βεβαίως θὰ μετέβαινεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ πρὸς ἀνεύρεσίν τῆς. Ἡ πρακτικὴ αὐτῆ ἦτο τῶ ὄντι σπουδαία καὶ ἡ κυρία Κλέμεντς ἐνόησε ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο κατ' αὐτῆς ν' ἀντιτάξῃ.
Εἰς Γκρίμσβυ ἐξεδηλώθησαν εἰς τὴν Ἄνναν τὰ πρῶτα ὅπως οὐκ εἶχε συμβῆματα τῆς ἀσθενείας ἧς ἔφερε τὰ σπέρματα.

Τὰ συμπτώματα ταῦτα ἐγένοντο καταφανέστερα, εὐθύς ὡς ἡ εἰδησις τοῦ γάμου τῆς κυρίας Κλαῦδ, δημοσιευθεῖσα εἰς τὰς ἐφημερίδας, περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῆς.

Ὁ προσκληθεὶς πρὸς θεραπείαν τῆς ἀσθενοῦς ἰατρός ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαροτάτου καρδιακοῦ νοσήματος. Ἡ νόσος ὑπῆρξε μακροτάτη ὅτε παρήλθεν, ἡ πάσχουσα ἦτο τὰ μέγιστα ἐξηντηλημένη· ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπῆλθον κατόπιν καὶ ἐπανειλημμένως καὶ ἄλλαι τῆς νόσου προσβολαί, ὅχι ὅμως τόσον σοβαραί. Κατὰ συνέπειαν αἱ δύο γυναῖκες παρέμειναν ἐν Γκρίμβου καθ' ὅλον τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ ἔτους, θὰ παρέμενον δὲ καὶ ἐπὶ πλέον, ἐὰν ἡ Ἄννα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν ἐλάμβανε τὴν τομηρὰν ἀπόφασιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Χαμφίαρ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ κατ' ἰδίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς κυρίας Κλαῦδ.

Ἡ κυρία Κλέμεντς ἔπραξε πᾶν τὸ δυνατόν ἵνα ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἀκατανόητον καὶ κινδυνώδες αὐτῆς σχέδιον. Ἡ σύντροφός τῆς ὡς μόνην δικαιολογίαν ἔλεγε ὅτι ἠσθάνετο προσεγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς καὶ ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν κἄτι, ὅπερ ἔπρεπε ἀφεύκτως ν' ἀνακοινώσῃ κρυφίως τῇ κυρίᾳ Κλαῦδ.

Εἶχε τόσον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν τῆς, ὥστε ἐδήλου ὅτι καὶ μόνη ἐν ἀνάγκῃ θ' ἀνεχώρει εἰς Χαμφίαρ, ἐὰν ἡ κυρία Κλέμεντς ἐδίσταζεν ἢ ἤρνεϊτο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ὁ ἰατρός ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγνωμάτευσεν ὅτι ἐὰν παρενεθίετο σοβαρὸν ἐμπόδιον εἰς τὴν θέλησιν τῆς, θὰ ἐπῆρχετο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὑποτροπὴ τῆς νόσου τῆς, ἣτις ἠδύνατο ν' ἀποβῇ θανατηφόρος· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου, ἡ κυρία Κλέμεντς ὑπέκρουσεν εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ προαισθανομένη νέαν συμφορὰν, ἀφῆκεν ἐλευθέρην τὴν Ἄνναν Κάδερικ νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

Μεταβαίνουσα ἐκ Λονδίνου εἰς Χαμφίαρ ἡ κυρία Κλέμεντς, συνήντησε κατὰ τύχην συνταξιδιώτην τινά, γινώσκοντα καλλίστα τὰ περίχωρα τοῦ Μπλάκ-ούατερ, καὶ δυνάμενον νὰ παράσχῃ αὐτῇ πάσας τὰς περὶ τοῦ μέρους τούτου ἀναγκαίους πληροφορίες. Ἐξ αὐτῶν ὀδηγηθεῖσαι ἐνόησαν ὅτι τὸ μόνον μέρος ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐγκαταστῶσι, χωρὶς νὰ διακινδυνεύωσιν ἐκ τῆς γειτνιασεως τοῦ σιρ Πέρισβιλ, ἦτο κώμη τις καλουμένη Σάνδου. Ἐκεῖθεν μέχρι τοῦ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ ἡ ἀπόστασις ἦτο τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων, ὅσας δὲ ἡ Ἄννα Κάδερικ ἐξήρχετο μεταβαίνουσα εἰς τὰ περίξ τῆς λίμνης, ὡφείλε νὰ διανύῃ δὶς, κατὰ τὴν ἀνοδὸν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, τὴν ἀπόστασιν ταύτην.

Κατὰ τὰς πρώτας ὀλίγας ἡμέρας ὡς διήλθεν ἐν Σάνδου χωρὶς ν' ἀνακαλυφθῶσιν, κατώκουν ὀλίγον τι παράμερα τοῦ χωρίου, ἐν τῇ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ ἀξιοσεβάστου τινὸς χήρας, ἣτις ταῖς ἐνώπιόν αὐτῆς ἐν δωματίον καὶ ἡς ἡ κυρία Κλέμεντς ἐξήσφαλσε τὴν ἐχεμύθειαν, ἐφ' ὅσον τὸ τοιοῦτο τῇ ἦτο

δυνατὸν, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρώτης ἐβδομάδος. Προσεπάθησεν ὡσαύτως ἡ κυρία Κλέμεντς νὰ τὴν πείσῃ κατ' ἀρχὰς τοῦλάχιστον ν' ἀρκεσθῇ νὰ γράψῃ μόνον πρὸς τὴν κυρίαν Κλαῦδ. Ἄλλ' ἡ ἐντελής ἀποτυχία τῆς ἀνωνόμου ἐπιστολῆς ἦν ἐπεμψεν ἄλλοτε εἰς Λίμμεριτζ εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὴν τάλαιπωρον νεανίδα τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ὀμιλήσῃ αὐτοπροσώπως πλέον τὴν φορὰν ἐκείνην καὶ νὰ μεταβῇ μόνη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς.

Ἡ κυρία Κλέμεντς οὐχ ἤττον τὴν κερηκολούθει κρυφίως ὁσάκις μετέβαινε εἰς τὴν λίμνην, χωρὶς ὅμως ν' ἀποτολήμῃ νὰ πλησιάσῃ πολὺ μέχρι τῆς παρὰ τὴν ἀποβάθραν καλύβης διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἴδῃ τ' αὐτόθι συμβαινόντα. Ὅτε ἡ Ἄννα ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς τελευταίας τῶν ἐπικινδύνων ἐκείνων ἐκδρομῶν τῆς, ὁ δι' αὐτὴν ὑπερβολικὸς καὶ ἀνώτερος τῶν δυνάμεων τῆς κόπος τῶν ἀλλεπαλλήλων ὁδοποριῶν, εἶχεν ἐπιτείνει τὴν ἐκ τῆς τελευταίας ἀσθενείας τῆς ἐξάντησιν τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς, ἐπῆλθε δὲ τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἐφοβεῖτο ἡ κυρία Κλέμεντς. Τὸ καρδιακὸν τῆς νόσημα καὶ ἄλλα τινὰ συμπτώματα, ἐφελκυσαντα ἤδη τὴν προσοχὴν τοῦ ἐν Γκρίμβου ἰατροῦ, ἀνεφάνησαν ἐκ νέου καὶ ἡ Ἄννα ἠναγκάσθη νὰ οἰκουρήσῃ κλινῆρας.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναγκαῖον ἦτο πρὸ πάντων—καὶ ἡ κυρία Κλέμεντς ἐγίνωσκεν τοῦτο ἐκ πείρας—νὰ καταπραῦνη τὴν ψυχικὴν ταραχὴν τῆς ἀσθενοῦς, πρὸς τοῦτο δὲ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐπορεύθη αὐτοπροσώπως τὴν ἐπαύριον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ συναντήσῃ τὴν κυρίαν Κλαῦδ, ἣτις ἀφεύκτως, κατὰ τὸ λέγειν τῆς Ἄννας, μετέβαινε κατ' ἐκάστην εἰς τὴν ἀποβάθραν, καὶ νὰ παρακαλέσῃ αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς παρὰ τὸ Σάνδου ἐξοχικῆς οἰκίας. Φθάσασα εἰς τὸ ἀκρότατον ὄριον τῆς δενδροφυτείας ἡ κυρία Κλέμεντς συνήντησεν οὐχὶ τὴν κυρίαν Κλαῦδ, ἀλλὰ κύριόν τινα ἠλικιωμένον κρατοῦντα βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας, τὸν κώμητα Φόσκον ἐν βραχυλογίᾳ.

Ὁ ἀξιότιμος αὐτὸς κύριος, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν παρετήρησε μετὰ πολλῆς προσοχῆς, τὴν ἠρώτησεν ἂν περιέμενέ τινα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, προσθεῖς, χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀπαντήσῃ, ὅτι ἦτο κομιστὴς παραγγελίας τινὸς ἐκ μέρους τῆς κυρίας Κλαῦδ, ἀλλὰ δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι τῆς πρὸ αὐτοῦ εὐρισκομένης τὰ χροακτηριστικὰ ἀνταπεκρίνοντο πρὸς ἐκεῖνα, ἀτινα τῷ ἔδωκαν διὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γυναῖκα πρὸς ἣν ἀπηυθύνετο τὸ ἄγγελμα.

Ἡ κυρία Κλέμεντς βεβαιωθεῖσα ἀμέσως, τῷ ἐνεπιστεῦθη τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς του καὶ τὸν ἰκέτευσε νὰ τὴν συνδράμῃ ὅπως καταπραῦνη τὴν καταθιβρώσκουσαν τὴν Ἄνναν ἀνησυχίαν, ἀνακοινῶν εἰς αὐτὴν τὸ ἄγγελμα ὅπερ ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ διαβιβάσῃ πρὸς τὴν πάσχουσαν. Ὁ κόμης συγκατένευσε προθύμως εἰς τὴν αἰτησίαν τῆς· μετὰ πολλῆς δὲ προσηνεῖας τῆ εἶπεν ὅτι τὸ ἄγγελμα ἦτο τῷ ὄντι σπουδαιότατον· ὅτι ἡ κυρία Κλαῦδ παρεκάλει

τὴν Ἄνναν καὶ τὴν ἀγαπητὴν αὐτῆς φίλην νὰ ἐπιστρέψωσι παρὰ χρεῖμα εἰς Λονδίνον, διότι ὁ σιρ Πέρισβιλ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, ἀφεύκτως ἐμελλε νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ, ἂν παρέμενον ἐπὶ πλέον εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μπλάκ-ούατερ· καὶ αὕτη ἐπίσης ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Λονδίνον μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἂν δὲ ἡ Ἄννα καὶ ἡ κυρία Κλέμεντς συγκατατίθεντο νὰ προηγηθῶσιν αὐτῆς, ὡς ἦσαν βέβαιαι, ἂν τῇ καθίστων γνώστην τὴν διεύθυνσίν των, ὅτι ἐμελλον νὰ λάθωσιν εἰδήσεις παρ' αὐτῆς καὶ ὅτι θὰ τὰς ἐπεσκέπτετο ἴσως αὐτοπροσώπως πρὸ τῆς παρελεύσεως μιᾶς δεκαπενθημεροῦς. Ὁ κόμης προσέθηκεν ὅτι εἶχε προσπαθήσει ἄλλοτε νὰ συμβουλευθῇ φιλικῶς τὴν νεανίδα, ἀλλ' αὕτη πτοηθεῖσα διότι δὲν τὸν ἐγνώριζεν ἀτομικῶς, δὲν τὸν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ὥστε νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

Τὰ μέγιστα τεθλιμμένη καὶ ἀνήσυχος ἡ κυρία Κλέμεντς ὠμολόγησεν ὅτι καὶ αὕτη μεγάλως ἐπεθύμει νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἄνναν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου τῷ ὄντι θὰ ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένη εἰς κίνδυνον. Ἐπιτοῦ παρόντος ὅμως ἀφοῦ κατέκειτο εἰς τὴν κλινὴν πάσχουσα, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὴν μεταφέρῃ μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου, μολοντί τοσοῦτους αὐτόθι διέτρεχε κινδύνους. Ὁ κόμης ἠρώτησε τὴν κυρίαν Κλέμεντς ἂν εἶχε προσκαλέσει ἰατρόν τινα, ἀκούσας δὲ ὅτι εἶχε διστάσει νὰ πράξῃ τοῦτο μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, φοβουμένη μὴ δι' αὐτοῦ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν παρουσίαν των εἰς τὸ χωρίον, τῇ εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχεν ἰατρικὰς γνώσεις, ἦτο δὲ πρόθυμος νὰ μεταβῇ μετ' αὐτῆς εἰς Σάνδου, ἐὰν τοῦτο τῇ ἦτο ἀρεστόν, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τι πρὸς ἀνακούφισιν τῆς Ἄννης. Ἡ κυρία Κλέμεντς—ἔχουσα εὐλογον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν κώμητα ὡς κομιστὴν τῆς παραγγελίας τῆς κυρίας Κλαῦδ—ἐδέχθη εὐγνωμόνως τὴν προσφορὰν του, ἀμφότεροι δὲ ὤδυσαν πρὸς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν.

Ἡ Ἄννα ἐκοιμάτο ὅτε ἐφθασαν. Μόλις τὴν εἶδεν ὁ κόμης ἀνεσείρησεν—ἐκπλαγεὶς βεβαίως ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς πρὸς τὴν κυρίαν Κλαῦδ. Ἡ ἀγαθὴ κυρία Κλέμεντς ἀπέδωκε τὴν συγκίνησιν του εἰς τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς. Δὲν ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἀφυπνίσωσι καὶ ἀπηύθυνε μόνον εἰς τὴν κυρίαν Κλέμεντς ἐρωτήσεις τινὰς περὶ τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας τῆς πασχούσης, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐξήταξεν ἐλαφρότατα τὰν σφυρμόν τῆς. Τὸ Σάνδου ἦτο κώμη ἀρκούντως μεγάλη, ὥστε εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ καὶ ἐν φαρμακείον· ὁ κόμης ἐπορεύθη εἰς αὐτὸ διὰ νὰ γράψῃ μίαν συνταγὴν ἣν ἔδωκε πρὸς ἐκτέλεσιν ἐπὶ παρουσίᾳ του. Ἐπέστρεψε κατόπιν κομιζὼν ἰδιοχείρως τὸ φάρμακον καὶ διαβεβαιῶν τὴν κυρίαν Κλέμεντς ὅτι, χάρις εἰς τὸ δραστηκώτατον αὐτὸ θεραπευτικὸν φάρμακον, ἡ Ἄννα ἐμελλε ν' ἀνακτήσῃ ἐν τάχει τὰς ἀναγκίας δυνάμεις, ὅπως ἐγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἐπιχειρήσῃ τὸ μέχρι Λονδίνου ταξίδιον, αὐτίνος ἡ διάρκεια ἦτο ὀλίγων μό-

των ὄρων. Τὸ φάρμακον ἔπρεπε νὰ δοθῇ αὐτῇ εἰς πολλὰς δόσεις, ὥριος δὲ τὰς ὥρας καθ' ἃς ἔπρεπε νὰ τῇ χορηγηθῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπαύριον. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ ἀσθενὴς θὰ ἦτο βεβαίως εἰς κατάστασιν νὰ ταξιδεύσῃ· συνεφωνήθη δὲ μετὰ τοῦ κόμητος καὶ τῆς κυρίας Κλέμεντος νὰ συνανηθῶσι εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μπλάκ-οὐάτερ, ὅτε θ' ἀνεχώρουν διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς μεσημβρίας. Ἄν δὲν τὰς ἔβλεπεν αὐτόθι, θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἡ κατάσταση τῆς ἀσθενοῦς ἐχειροτέρευσε καὶ θὰ ἐπέστρεφεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν. Ἐνεκὰ τῆς τροπῆς ἦν ἔλαβον τὰ πράγματα, δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ τελευταία ὑπόθεσις.

Ἐπιτυχτὸν ἀποτέλεσμα παρήγαγε τὸ φάρμακον ἐπὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ καὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐγένετο ἐπαισθητότερον ἐκ τῆς εἰδήσεως, ἣν ἡ κυρία Κλέμεντος ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν ἀσθενῆ περὶ τῆς προσεχούσας αὐτῶν ἐν Λονδίῳ μετὰ τῆς κυρίας Κλάυδ συναντήσεως. Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν — δὲν εἶχον διατρίψῃ ἀκόμη μίαν ὀλόκληρον ἑβδομάδα ἐν Χαμψίαρ — αἱ δύο γυναῖκες ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν. Ὁ κόμης εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἀναμμένων αὐτὰς καὶ συνομιλῶν μετὰ τινος κυρίας ἡλικιωμένης, ἣτις ἐφαίνετο καὶ αὐτῇ ἐπίσης ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τοῦ Λονδίνου.

Περιποιήθη αὐτὰς φιλοφρόνως καὶ τὰς ὠδήγησε μέχρι τοῦ βαγονίου ὅπου εἰσῆλθον, παρακαλῶν τὴν κυρίαν Κλέμεντος νὰ μὴ λησμονήσῃ νὰ πέμψῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς πρὸς τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἡ ἡλικιωμένη κυρία δὲν συνεταξείδευσε μετ' αὐτῶν, εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας διαμέρισμα, δὲν προσέσχον δὲ νὰ ἴδωσι τί ἀπέγεινεν ὅτε κατῆλθον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λονδίνου. Ἡ κυρία Κλέμεντος ἐνφωκίσεν εἰς τινὰ τῶν ἡσυχωτέρων συνοικιῶν τῆς πόλεως κατάλληλον οἶκημα, εἶτα δὲ ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ ἔγραψε πρὸς τὴν κυρίαν Κλάυδ, ἀνακοινοῦσα πρὸς αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν τῆς.

Παρήλθον πλείονες τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν ἀπάντησιν. Μετὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁμως κυρία τις — αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἡλικιωμένη γυνὴ ἣν εἶχον ἴδει εἰς τὸν σταθμὸν — μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν των ἐφ' ἀμαξίας λέγουσα ὅτι ἤρχετο ἐκ μέρους τῆς κυρίας Κλάυδ, ἣτις, κατὰ τὸ λέγειν τῆς, διέμενεν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου, ἐπεθύμει δὲ νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Κλέμεντος, ὅπως συνενοήθῃ μετ' αὐτῆς περὶ τῆς συνεντεύξεως ἣν ἤθελε λάβῃ μετὰ τῆς Ἄννης. Ἡ κυρία Κλέμεντος, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην καὶ τὴν ρητὴν παρακλήσιν τῆς κυρίας, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ συγκατατεθῇ, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον ἐμελλεν ν' ἀπουσιάσῃ πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας ἐκ τῆς οἰκίας τῆς, οὕτω δὲ ἀπῆλθεν ἐφ' ἀμαξίας μετὰ τῆς κυρίας — ἣτις προδήλως ἦτο ἡ κυρία Φόσκου. Ἀφοῦ διήνυσαν ἀπόστασιν τινὰ, πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν ξενοδοχεῖον, ἡ κυρία διέταξε τὴν ἀμαξίαν νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν ἐμπορικῶν τιμῶν καταστήματος, παρακαλοῦσα τὴν κυ-

ρίαν Κλέμεντος νὰ τὴν περιμείνῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἕως νὰ κατέλθῃ ν' ἀγοράσῃ κἄτι ὅπερ εἶχε λησμονήσει. Κατῆλθε καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον.

Ἀφοῦ τὴν ἀνέμενεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἡ κυρία Κλέμεντος φοβηθεῖσα, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς αὐτήν, μετ' ἀπουσίαν διαρκέσαν ὀλίγον τι πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, δὲν εὗρε τὴν σύντροφόν τῆς.

Ἡ Ἄννα εἶχεν ἀναχωρήσει. Μίαν μόνην πληροφορίαν ἠδυνήθη ν' ἀρυσθῆ παρὰ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνοικούντων καὶ ταύτην τῇ ἐχορήγησεν ἡ ὑπηρετρία. Τῆ εἶπεν ὅτι αὐτῇ ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τινὰ ὁδοθεράποντα κομίζοντα ἐπιστολὴν «πρὸς τὴν νεάνιδα τὴν διαμένουσαν εἰς τὸ δευτερον πάτωμα» ὅπου κατῴκει ἡ κυρία Κλέμεντος.

Ἡ ὑπηρετρία ἀφοῦ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν κατῆλθε πάλιν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ εἶδε τὴν Ἄνναν ἐξερχομένην, φέρουσαν τὸν πῖλον καὶ τὸ περιώμιόν τῆς, καὶ ἀνοιξασαν ἰδιοχειρῶς τὴν εἰς τὴν ὁδὸν θύραν. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶχε παραλάβει μεθ' ἐκυτῆς τὴν σταλεῖσαν πρὸς αὐτὴν ἐπιστολὴν, διότι αὐτὴ δὲν εὐρέθη εἰς τὴν οἰκίαν, ὑπῆρξε δὲ ἀδύνατον ὡς ἐκ τούτου νὰ γνωσθῇ διὰ τίνος μέσου τὴν εἶχον προσελκύσει. Ἡ πρόσκλησις βεβαίως θὰ ἐγίνεν ἐπὶ προφάσει κατεπειγούσης δῆθεν, καθότι ἄλλως δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ μόνη εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου. Ἐὰν δὲν ἤθελεν εἶσθαι βεβαία περὶ τούτου ἐκ μακρᾶς πείρας ἡ κυρία Κλέμεντος, οὐδέποτε θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς ἐφ' ἀμαξίας κυρίας, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀπουσιάσῃ οὐχὶ πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας.

Ἀφοῦ παρήλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις καὶ ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ ἡ κυρία Κλέμεντος ἐσκέφθη εὐλόγως κατ' ἀρχὰς νὰ μεταβῇ καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὅπου ὑπώπτευσεν ὅτι εἶχε ὀδηγηθῆ ἐκ νέου καὶ καθειρχθῆ ἡ Ἄννα Κάδερικ.

Ἐπορεύθη τῷ ὄντι ἐκεῖ τὴν ἐπαύριον, γινώσκουσα ποῦ ἔκειτο τὸ φρενοκομεῖον διότι τῇ τὸ εἶχεν ὑποδειξῆ ἡ Ἄννα. Τῇ ἀπήντησαν ὁμως ὅτι καμμία γυνή, ἣς τὰ χαρακτηριστικὰ ν' ἀνταπεκρίνοντο μετὰ τῆς γυναικὸς περὶ ἣς ἠρώτα, δὲν εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς τὸ κατάστημα καὶ τοῦτο διότι τὸ διάβημά τῆς ἐγένετο μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρότερον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς ἐν τῷ φρενοκομείῳ καθειρξέως τῆς δῆθεν Ἄννης Κάδερικ. Ἐγραψε τότε πρὸς τὴν κυρίαν Κάδερικ εἰς Βέλμιγχαμ ἐρωτῶσα αὐτὴν ἂν ἐγίνωσκε τίποτε, ἀλλ' ἔλαβεν ἀπάντησιν ἀρνητικὴν καὶ ἀφοῦ ἐξήντησε πάντα τὰ μέσα ἡ κυρία Κλέμεντος δὲν ἐγίνωσκε τί πλέον νὰ πράξῃ καὶ εἰς τινὰ ν' ἀποταθῇ. Οὕτω δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεώς μου διετέλει εἰς παντελῆ ἀγνοίαν καὶ ὡς πρὸς τὸ αἴτιον τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ἄννης καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπαίσιον τῆς περιπετειᾶς ἐκβασιν.

Ζ

Αἱ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δοθεῖσαι

μοι παρὰ τῆς κυρίας Κλέμεντος πληροφοροίαι, ἂν καὶ μοι ἀπεκαλύπτουν γεγονότα ὅλως ἀγνωστα, δὲν εἶχον ἐν τούτοις εἰμὴ προεισαγωγικὴν ἀξίαν.

Φανερόν ἦτο ὅτι ἡ σειρά τῶν δόλων δι' ὧν ἐπέισθη κατ' ἀρχὰς ἡ Ἄννα Κάδερικ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίον καὶ ν' ἀποχωρισθῇ κατόπιν τῆς κυρίας Κλέμεντος ἦτο ἔργον ἀποκλειστικὸν τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομητῆσος. Τὸ ζήτημα ἐὰν ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ συζύγου καὶ τῆς συζύγου ὑπῆρχε τι δυνάμενον νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον διὰ νομικῆς εὐθύνης ἡδύνατο νὰ ἐξετασθῆ σοβαρῶς καὶ νὰ μελετηθῇ βραδύτερον. Ἄλλ' ἔνεκα τοῦ σκοποῦ, ὃν τότε προετιθέμην, αἱ προσπάθειαι μοι ἐστρέφοντο πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν. Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς πρὸς τὴν κυρίαν Κλέμεντος ἐπισκέψεώς μου ἦτο ν' ἀνοιξῶ ὅπως δῆποτε δίδον διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ τοῦ σιρ Πέρισιβαλ· μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδὲν μοι εἶπε δυνάμενον νὰ με βοηθήσῃ νὰ προβῶ ἔστω καὶ κατὰ ἓν βήμα εἰς τὴν ρηθεῖσαν ὁδόν. Ἐνόουν ὅτι ἦτο ἐπάναγκος νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς τῆς προγενεστέρως ἐποχῆς καὶ νὰ στρέψω τὴν μνήμην τῆς πρὸς ἄτομα καὶ γεγονότα ἄλλοῖα ἐκείνων περὶ ὧν συνδιελεγόμεθα. Εἰς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἀπέβλεπον ἀτενῶς, ὅτε μετὰ στιγμιαίαν διακοπὴν ἐπανάλαβον τὴν συνδιάλεξιν.

— Ἐπεθύμουν, τῇ εἶπον, νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος κατ' αὐτὰς τὰς λυπηρὰς περιστάσεις. Δυστυχῶς ἄλλο τι δὲν δύναμαι νὰ διαθέσω ὑπὲρ ὑμῶν εἰμὴ τὴν ζωηράν μου συμπάθειαν. Ἐὰν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἦτο θυγάτηρ σας, δὲν θὰ ἡδύνασθε, κυρία Κλέμεντος νὰ προσενηχῆτε πρὸς αὐτὴν μετὰ πλείονος ἀγαθότητος, δὲν ἡδύνασθε νὰ πράξῃτε ὑπὲρ αὐτῆς περισσοτέρας ἀξιεπαίνους θυσίας.

— Δὲν ἔχω πολλὰς ἀξιώσεις δι' ὅ,τι ἔκαμα, ἀπήντησε μετὰ πάσης ἀφελείας ἡ κυρία Κλέμεντος. Τὴν πτωχὴν ἐκείνην κορμὴν ἐθεώρουν τῷ ὄντι ὡς ἰδίαν μου θυγατέρα· τὴν περιποιήθη ἀφότου ἦτο νήπιον· σιμὰ μου ἠύξησε καὶ ἡλικιώθη, σὰς βεβαιῶ δὲ ὅτι δὲν περὶ εὐφραδίας τίποτε καὶ ἐκοπίασα πολὺ διὰ νὰ τὴν ἀναστῆσω. Δὲν θὰ ἐθλιβόμην τόσον διὰ τὴν ἀπώλειάν τῆς, ἀνέγῳ ἡ ἰδίᾳ δὲν τῇ εἶχα κατασκευάσει τὰ πρῶτα ἐνδύματα ἅτινα ἐφόρεσεν εὐθὺς μετὰ τὰ σπάργανα, ἐὰν ἐγὼ δὲν ἤθελα τὴν ὀδηγήσει τὰ πρῶτά τῆς βήματα ὡς νὰ ἦμην τροφὸς τῆς. Ἐλεγον πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς μοι τὴν ἔπεμψε διὰ νὰ με πρηγορήσῃ ἐπειδὴ ἦμην ἀτεκνος. Τώρα δὲ ὅτε τὴν ἔχασα μοῦ ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν ἡ ἀνάμνησις τῶν παρελθόντων χρόνων καὶ ὅσον γραῖα καὶ ἂν εἶμαι δὲν δύναμαι νὰ σταματήσω τὰ δάκρυά μου... ναί! κύριε οὕτως ἔχει δυστυχῶς!...

Περιέμεινα πρὸς στιγμὴν ἕως ὅτου νὰ πραυνθῇ ἡ κυρία Κλέμεντος. Ἡ ἀκτὴς ἐκείνη τοῦ φωτός, ἀνελογιστόμην, ἦν ἡλπίσα ματαίως ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον νὰ ἴδω ὑποφώσκουσιν, θὰ ἐπεφάνετο ἀρά γε, ἔστω καὶ πῶρθεν καὶ ἀμφίβολος, εἰς τὰς ἀναμνήσεις, ἃς ἡ ἀγαθὴ γυνὴ διετήρει περὶ τῶν

πρώτων ἐτών τοῦ βίου τῆς Ἄννης Κάδερικ;
— Ἐγνωρίζετε τὴν κυρίαν Κάδερικ πρὸ
τῆς γεννήσεως τῆς θυγατρὸς τῆς; ἠρώ-
τησα.

— Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, μόνις πρὸ τεσσα-
ρων ἢ πέντε μηνῶν. Συνητηθήμεθα συχνά-
κις τότε, ἀλλὰ δὲν εἶχομεν στενὴν φιλίαν.

Ἡ φωνὴ τῆς, ἐνῶ μοὶ ὠμίλει, εἶχεν ἀ-
ποκτῆσαι πλείονα ἀταραξίαν. Ὅσον θλιβε-
ραὶ καὶ ἂν ἦσαν πολλαὶ τῶν ἀναμνήσεών τῆς,
παρετήρησα ὅτι ἀκουσίως τῆς ἠσθάνετο
σχεδὸν ἀνακούφισιν, διότι ἀφοῦ διηγήθη τὰς
πικρὰς θλίψεις τοῦ παρόντος, ἐπανήρχετο
εἰς τὰς σχεδὸν λησμονηθείσας λύπας, ὡν
τὴν ἀβέβαιον ἀνάμνησιν κατέλιπεν αὐτῇ
ἀπομεμακρυσμένον παρελθόν.

— Ἦσθε γειτόνισσαι μὲ τὴν κυρίαν Κά-
δερικ; τὴν ἠρώτησα ὑποβοηθῶν τὴν μνή-
μην τῆς διὰ τοῦ μᾶλλον ἐνθαρρυντικοῦ ὕ-
φους.

— Ναί· δηλαδὴ κατῴκουμέν ἀμφοτέραι
εἰς τὸ Παλαιὸν Βέλμιγχαμ.

— Εἰς τὸ Παλαιὸν Βέλμιγχαμ; ὑπάρ-
χουσι λοιπὸν δύο Βέλμιγχαμ εἰς Χαμφίαν;

— Ὑπῆρχον τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴν ἐκείνην, δηλαδὴ πρὸ εἰκοσιτριῶν πε-
ρίπου ἐτῶν. Ἐκτοτε ἐκτίσθη καὶ νέα πόλις
δύο μίλια μακρὰν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ
παλαιὸν Βέλμιγχαμ, ὅπερ ὑπῆρξε πάντοτε
χωρίον οὐχὶ μεγάλον ἠρημώθη βαθμηδόν.
Ἡ νέα πόλις σήμερον καλεῖται καὶ ἀπαρ-
τιζει τὸ Βέλμιγχαμ, ἀλλ' ἡ παλαιὰ ἐνο-
ριακὴ ἐκκλησία εἶνε ἀκόμη ἡ ἐκκλησία
τῆς ἐνορίας. Μόνη αὐτῇ ἀπέμεινε ἀκεραία
ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατεδαφισθεισῶν οἰκιῶν καὶ
τῶν περὶ αὐτῆς ἐρείπιων. Ὡς ἐκ τῆς προ-
κεχωρηκυίας ἡλικίας μου εἶδα πολλὰς θλι-
βερὰς μεταβολὰς. Εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν
ἔζων ἐκεῖ, τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο πολὺ ὠραῖον,
διαμονὴν τερπινοτάτην.

— Ἐκεῖ κατῴκειτε πρὸ τοῦ γάμου σας,
κυρία Κλέμεντις;

— Ὅχι, κύριε· ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς Νόρ-
φοκ. Οὔτε ὁ σύζυγός μου ἦτο ἐκεῖθεν.
Καθὼς σας εἶπα ἦτο ἐκ Γκρίμσθου ὅπου ἐ-
ξήσκει τὸ ἔργον του. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε
φίλους τινὰς εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας,
ἀκούσας δὲ ὅτι παρουσιαζέτο καλὴ τις ἐυ-
καιρία, ἤνοιξε εἰς Σούθαμπτον τὸ πρῶτόν
του ἐμπορικὸν κατάστημα. Ἡ ἐργασία δὲν
ἠδουκίμησεν, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦς τὰ ἦθη καὶ
λιτὸς εἶχεν ἐξοικονομησεὶ τοὺς ἀπαιτουμέ-
νους διὰ τὸν βίον πόρους καὶ ἐγκατέστη
εἰς τὸ παλαιὸν Βέλμιγχαμ. Ὅτε ἐνυμφεύ-
θην καὶ συγκατῴκησαμεν δὲν εἶμεθα πολὺ
νέοι οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ἐκεῖνος, συναζήσαμεν δὲ
εὐτυχέστατοι, εὐτυχέστεροι πολὺ τοῦ κυ-
ρίου Κάδερικ καὶ τῆς συζύγου του, οἵτινες
μετὰ δύο περίπου ἔτη ἦλθον καὶ ἐγκατέ-
στησαν ἐπίσης εἰς τὸ παλαιὸν Βέλμιγχαμ.

— Ὁ σύζυγός σας ἐγνώριζεν αὐτοὺς
πρότερον;

— Ἐγνώριζε τὸν Κάδερικ, ὅχι ὅμως
καὶ τὴν σύζυγόν του. Ἡ κυρία Κάδερικ
μας ἦτο ἄγνωστος. Εὐπατρίδης τις ὑψη-
λῆς περιωπῆς ἐπροστάτευε τὸν Κάδερικ
καὶ ἐπέτυχεν νὰ τῷ προμηθεύσῃ τὴν θέσιν
τοῦ νεωκόρου ἐν τῇ ναφ' τοῦ Βέλμιγχαμ,
διὰ τοῦτο ἦλθε καὶ ἐγκατέστη ἐκεῖ εἰς τὴν

γειτονίαν μας. Ἐφερε μὲθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν
σύζυγόν του μὲθ' ἧς εἶχεν ἀρτίως νυμ-
φευθῆ καὶ ἦτις, ὡς ἐμάθομεν μετὰ καιρὸν,
εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὡς θαλαμηπόλος παρὰ
τινὶ οἰκογενεῖα, διαμενούσῃ ἐν Βάρνεκ Χὼλ
πλησίον τοῦ Σούθαμπτον. Ὁ Κάδερικ ἐ-
κοπίασεν πολὺ ἕως ὅτου κατωρθώσῃ νὰ τὴν
νυμφευθῆ, διότι ἡ γυνὴ αὐτῇ εἶχεν ὑπερ-
βολικὰς ἀξιώσεις. Ἐπανηλειμμένως προσέ-
τεινεν αὐτῇ νὰ τὴν νυμφευθῆ, ἀλλ' ἐπι-
ματαίω, ὥστε ἐπὶ τέλος ἀπληπίσθη καὶ
δὲν τὴν ἐσυλλογίζετο μετὰ τὴν ἐπίμονον
ἄρνησίν τῆς, ὅτε αἴφνης ἄνευ τινὸς αἰ-
τίου οικειοθελῶς αὐτῇ ἡ ἰδία ἀνεκίνησε
πάλιν τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Ὁ μακα-
ρίτης σύζυγός μου ἔλεγε πάντοτε ὅτι αὐτῇ
ἡ περίστασις ἔπρεπε νὰ φωτίσῃ τὸν Κά-
δερικ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο πολὺ ἐρωτευμένος
καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ λογικῶς. Οὐ-
δέποτε ἀνθίστατο εἰς τὴν θέλησίν τῆς οὔτε
πρὸ οὔτε μετὰ τὸν γάμον. Εἶχε πολὺ ζῶ-
ντὰ αἰσθήματα καὶ ἐκυριεύετο διαφορο-
τρόπως παρ' αὐτῶν, ἕνεκα τούτου δὲ θὰ
διέφθειρε καὶ καλλιτέραν γυναῖκα τῆς κυ-
ρίας Κάδερικ, ἂν ἤθελε εὐτυχῆσαι νὰ ἔχη
καλλιτέραν. Δὲν ἀγαπῶ νὰ κακολογῶ,
ἀλλ' ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο τῷ ὄντι ἀνα-
ίσθητος καὶ φοβερὰ πείσμων εἰς τὰς θε-
λήσεις τῆς. Παραφόρως ἀγαπῶσα τὴν πο-
λυτέλειαν καὶ ἀπλήστως ἐπιθυμοῦσα νὰ
τὴν θαυμάζωσι, δὲν ἐφρόντιζεν οὔτε κἂν νὰ
δεικνύῃ πρὸς τὸν Κάδερικ, μολονότι ἐκεῖ-
νος ἐδείκνυτο πρὸς αὐτὴν ἀγαθότατος, τὴν
πρέπουσαν κοσμιότητα. Ἀφοῦ ἦλθον καὶ
κατῴκησαν πλησίον μας, ὁ σύζυγός μου
ἔλεγεν ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ τοι-
αύτη τῶν πραγμάτων κατάστασις, ἐμελλε
νὰ τελειώσῃ κακὰ καὶ τῷ ὄντι οἱ λόγοι
του ἀκριβῶς ἐπληθύνθησαν. Δὲν εἶχον πα-
ρέλθει ἀκόμη τέσσαρες μῆνες, ἀφ' οὗτο εὐ-
ρίσκοντο ἐν τῇ συνοικίᾳ μας, ὅτε φοβερὸν
σκανδαλὸν ἐπηκολούθησεν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου
ἀπεχωρίσθησαν ἐλεεινῶς καὶ διεσπάσθη ἡ οἰ-
κογενεῖά των. Ἀμφοτέρων ἦτο τὸ σφάλμα...
Τοῦλάχιστον ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἦσαν ἀμφο-
τέραι ἔνοχοι.

— Ἐννοεῖτε βεβαίως τὸν σύζυγον καὶ
τὴν σύζυγον;

— Ὁ! ὄχι, κύριε· δὲν ὀμιλῶ περὶ τοῦ
Κάδερικ· αὐτὸς ὁ δυστυχῆς ἦτο ἀξιολύ-
πητος. Ἐννοῶ τὴν σύζυγόν του καὶ τὸ ἄ-
τομον τὸ ὅποιον...

— Τὸ ἄτομον τὸ ὅποιον ὑπῆρξεν ἡ αἰ-
τία τοῦ σκανδαλοῦ;

— Ἀκριβῶς. Τὸ ἄτομον αὐτὸ ἦτο εἰς
κύριος εὐγενῆς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν
ἀνατροφὴν, ὅστις ἔπρεπε νὰ διδῆ καλλί-
τερα παραδείγματα εἰς τοὺς ἄλλους. Τὸν
γνωρίζετε, κύριε, καὶ ἡ ἀτυχῆς Ἄννα Κά-
δερικ τὸν ἐγνώριζεν ἐπίσης πρὸς δυσ-
τυχίαν τῆς.

— Μήπως εἶνε ὁ σὶρ Πέροισβαλ Κλάυδ;

— Μάλιστα ὁ σὶρ Πέροισβαλ Κλάυδ.

Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε βιαίως. Ἐνό-
μισα ὅτι τέλος εἶχα ἐπιθέσει τὴν χεῖρα ἐπὶ
τοῦ νήματος ὅπερ ἐμελλε νὰ με ὀδηγήσῃ.
Ὁ! πῶς ἠγνούν τότε διὰ τίνων ἀδιεξίτη-
των ἐλιγμῶν ὤφειλον νὰ βραδίσω πρὶν ἐξέλθω
τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου!

— Ὁ σὶρ Πέροισβαλ, ἠρώτησα κατῴκει
τότε εἰς ἐκεῖνα τὰ περιχώρα;

— Ὅχι, κύριε· ἐφθασεν ἐξαίφνης ὄλιως
ἄγνωστος εἰς τὸ κοινόν. Ὁ πατήρ του εἶχε
πρὸ ὀλίγου ἀποθάνει εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐν-
θυμοῦμαι ὅτι ὁ υἱὸς του ἔφερεν ἀκόμη τὸ
πένθος. Κατέλυσε εἰς τὸ κυριώτατον παρὰ
τὸν ποταμὸν ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον κατό-
πιν κατεδαφίσθη καὶ εἰς τὸ ὅποιον πολλοὶ
ξένοι κύριοι ἤρχοντο καὶ διέτριβον χάριν
ἀλιείας. Δὲν ἐδόθη κατ' ἀρχὰς μεγάλη προσ-
οχήεις τὴν ἐλευσίαν του, διότι, ὡς εἶπα, ἦσαν
συνειθισμένοι οἱ κάτοικοι νὰ βλέπωσι συρ-
ρέοντας ἐκ πασῶν τῶν κομητειῶν τῆς Ἀγ-
γλίας ξένους ἀρροκομένους εἰς τὴν διασκέ-
δασιν τῆς ἀλιείας, ἕνεκα τῆς φήμης τοῦ
ποταμοῦ.

— Ἡ ἐμφάνισίς του εἰς τὸ χωρίον συνέ-
πεσε πρὸ τῆς γεννήσεως τῆς Ἄννης Κά-
δερικ;

— Μάλιστα· ἡ Ἄννα ἐγεννήθη κατὰ
τὸν μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1827, αὐτὸς δὲ νο-
μίζω ὅτι ἦλθε περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου
ἢ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου.

— Καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζε κανεὶς ἐξ ὑμῶν;
οὔτε ἡ κυρία Κάδερικ, οὔτε οἱ ἄλλοι γεί-
τονες;

— Αὐτὸ κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύσαμεν, ἀλλ'
ὅτε ἐπῆλθε τὸ σκανδαλὸν, οὐδεὶς ἀμφέβαλ-
λεν ὅτι ὑπῆρχε μεταξὺ των παλαιὰ γνω-
ριμία. Ἐνθυμοῦμαι αὐτὸ τὸ γεγονός ὡς νὰ
ἔγινε χθές. Ὁ Κάδερικ ἦλθε μίαν νύκτα εἰς
τὸν κῆθόν μας καὶ μετ' ἐξῆς πηρσε οἱ πτω-
χὸν δρᾶκα ἄμμου ἐκ τῶν δενδροστοιχιῶν
ἐπὶ τῶν ὀσάων τοῦ παραθύρου. Τὸν ἤκουσα
παρκαλοῦντα τὸν σύζυγόν μου καὶ ἱκε-
τεύοντα αὐτὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ νὰ ἐ-
ξέλθῃ νὰ τῷ ὀμιλήσῃ, ἀφοῦ δ' ἐξῆλθεν ἐμειναν
ἐπὶ μακρὸν συνομιλοῦντες ὑπὸ τὴν στοάν.
Ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγός μου ἔτρεμεσύσ-
σωμος. Καθίσας παρὰ τὴν κλίνην μοὶ εἶπε:

— Λίτζα, καλὰ σοὶ τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἡ
γυνὴ ἐκείνη δὲν ἤξιζε καθόλου καὶ ὅτι κακὸν
θὰ ἦτο τὸ τέλος τῆς. ... Νὰ σοὺ εἰπῶ τὴν
ἀλήθειαν ἐπερίμενα τὸ ταιούτων. Ὁ Κάδε-
ρικ εὖρε κεκρυμμένα εἰς τὸ κιβώτιον τῆς συ-
ζύγου του πολλὰ μαγνητὰ κεκοσμημένα
διὰ τριχάπτων, δύο ὠραϊότατα δακτυλί-
δια καὶ ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον νεώτατον
μετ' ἀλύσεως, ἀντικείμενα τὰ ὅποια μόνον
εὐγενῆς κυρία δύναται νὰ κατέχη καὶ τῶν
ὁποίων τὴν προέλευσιν δὲν ἠθέλησεν ἡ σύ-
ζυγός του νὰ δικαιολογήσῃ.

— Μήπως τὰ ἐκλεψεν; ἀνέκραξα.

— Ὅχι, ἀπάντησεν· ἡ κλοπὴ θὰ ἦτο
μέγα κακόν, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ κακὰ χει-
ρότερα· ἐδῶ δὲν θὰ τῇ παρουσιαζέτο εὐ-
καιρία νὰ κλέψῃ τοιαῦτα ἀντικείμενα· καὶ
ἂν ἀκόμη παρουσιαζέτο εὐκαιρία τοιαύτη,
ἐκείνη δὲν θὰ ἐπωφελεῖτο. Εἶνε δῶρα, Λίτζα.
τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ δω-
ρητοῦ ἦσαν κεχαραγμένα ἐντὸς τοῦ ἐσωτε-
ρικοῦ τοῦ ὠρολογίου. Ὁ δὲ Κάδερικ τὴν
εἶδε κρῦφα συνδιαλεγομένην, τηρούσαν δὲ
διαγωγὴν ἡμιστὰ συμβιβαζομένην μὲ τὴν
θέσιν τῆς ὡς ὑπᾶνδρου γυναικίως ἀπέναντι
τοῦ σὶρ Πέροισβαλ Κλάυδ. . . Μὴ κάμης λό-
γον εἰς κανένα. . . Κατῴρθωσα νὰ καθῆ-
συχάσω τὸν Κάδερικ, τὸν συνεβούλευσα νὰ

μή εἶπη τίποτε εἰς κανένα καὶ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του περιμένων ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἕως ν' ἀποκτήσῃ ἀσφαλῆ βεβαιότητα.

« — Πιστεύω, εἶπα εἰς τὸν σύζυγόν μου, ὅτι ἔχετε ἀμφοτέροι ἀδίκον. Δὲν εἶνε δυνατὸν ἀφοῦ ἔχη ὅλας τὰς ἀναπαύσεις τῆς ἡκυρία Κάδερικ νὰ χάσῃ τὸν νοῦν τῆς δι' ἓνα ξένον διαβατικόν, οἷος εἶνε ὁ κύριος Πέρσιβαλ Κλάυδ.

« — Ναὶ! ἀλλὰ μήπως εἶνε αὐτὸς ξένος πρὸ αὐτῆς; μοὶ ἀπήντησεν. Λησμονεῖς τίνι τρόπῳ ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ τὸν Κάδερικ; Ἀφοῦ πολλάκις καὶ ἐπανειλημμένως ἠρνήθη, αἰφνης ἀφ' ἑαυτῆς διέψευσε τὴν ἀρνήσιν τῆς. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά. Λίτζα, καθ' ἣν βλέπομεν γυναϊκάς χειρίστης ἠθικῆς, αἵτινες ἐπωφελούνται τῆς τυφλώσεως ἐντίμου ἀνδρὸς ἀγαπῶντος αὐτάς, ὅπως διασώσωσι τὴν κινδυνεύουσαν ὑπόληψίν των καὶ καλύψωσι τὸ σφάλμα των φοβοῦμαι δὲ μήπως αὐτὴ ἡ κυρία Κάδερικ εἶνε διεφθαρμένη ὅσον οὐδεμία ἄλλη. Ὅπως δὴ πατε ἄς περιμένωμεν ἐπὶ πολὺ.

Μετὰ δύο ἡμέρας τῷ ὄντι ἐμάθομεν τὰ συμβαίνοντα.

Ἡ κυρία Κλέμεντς διέκοψεν αἰφνης τὴν διήγησίν τῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρχισα νὰ πιστεύω ὅτι πράγματι εἶχον ἀνεύρει τὸ νῆμα, ὅπερ ὄφειλε νὰ με ὀδηγήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαθουρίθου ἐκείνου. Αὐτὴ ἡ χυδαία ἱστορία ἡ πολὺ κοινὴ δυστυχῶς, ἐνὸς ἀνδρὸς ἀπατεῶνος καὶ μιᾶς γυναϊκὸς εὐαλότου ἠδύνατο νὰ μοὶ παράσῃ τὴν κλεῖδα τοῦ μυστικοῦ ὅπερ ἐπέκειτο διαρκῶς βαρὺ καὶ τρομακτικὸν ἐφ' ὅλης τῆς υπάρξεως τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ.

— Λοιπὸν, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Κλέμεντς, ὁ Κάδερικ ἠκολούθησε τὰς συμβουλὰς τοῦ συζύγου μου, ἀνέμενε δὲ νὰ ἴδῃ τὰ συμβησόμενα. Ὡς σὰς εἶπα ἤδη, ἡ προσδοκία του δὲν ὑπῆρξε μακρά. Μετὰ δύο ἡμέρας συνέλαβε τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν σίρ Πέρσιβαλ συνομιλοῦντας ταπεινῆ τῆ φωνῆ μετὰ μεγίστης οἰκειότητος, πλησιέστατα τοῦ σκευοφυλακίου τῆς ἐκκλησιᾶς. Ὑποθέτω ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ τοὺς ἐφάνετο ὡς τὸ καταλληλότατον διὰ τὰς συνεντεύξεις των, ἐπειδὴ ὑπέθετον ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἤρχεται ἐκεῖ νὰ τοὺς κατασκοπεύσῃ ὅπως δὴ ποτε ὅμως αὐτόθι ἐδρῆσκοντο. Ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἦτο προφανῶς ἐκθαμβος καὶ τεταραγμένος, ἀπῆντα δὲ τὸσον κακῶς καὶ ἀποτόμως εἰς τὰς ἀποτεινομένας αὐτῷ παρατηρήσεις καὶ ἐπιπλήξεις, ὥστε ὁ δυστυχὴς Κάδερικ, οὐτινος ὁ χαρακτήρ ὡς σὰς προεἶπα, ἦτο πολὺ βίαιος, ἐξω φρενῶν γενόμενος ἐκ τῆς συμφορᾶς του ἐπέπεσε κατὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ.¹ Ἀλλὰ — καὶ τὸ λέγω μετὰ λύπης — δὲν ἦτο τὸσον ρωμαλέος, ὥστε νὰ παλίσῃ κατὰ τοῦ ἀδικήσαντος αὐτόν, διὸ ἠττήθη δεινότερα πρὶν προφθάσωσιν οἱ γείτονες, ἀκούσαντες τὸν θόρυβον, νὰ δράμωσι καὶ νὰ τοὺς διαχωρίσωσιν. Πάντα ταῦτα συνέβησαν περὶ τὴν ἐσπέραν πρὸ τῆς νυκτός, ὅτε δὲ κατόπιν ὁ σύζυγός μου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κάδερικ, οὗτος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει, χω-

ρίς κανεὶς νὰ γνωρίζῃ διὰ ποῦ. Οὐδεὶς τὸν ἐπανεῖδεν εἰς τὸ χωρίον ἐκτοτε. Εἶχεν ἐπὶ τέλους ἐνόησει πλήρῶστα τὸ ἀγενεὲς αἴτιον τὸ παρακινήσαν τὴν σύζυγόν του νὰ τὸν νυμφευθῇ, συνησθάνετο τὴν ἰδίαν συμφορὰν, αἰσχυρόμενος δὲ — ἰδίως μετὰ τὰ συμβάντα μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ — δὲν ἐτόλμα νὰ παρασταθῇ εἰς τὰ μέρη ἔνθα ἦτο γνωστὴ ἡ δυστυχία του. Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας γνωστοποιήσιν δι' ἧς τὸν παρεκάλεν νὰ ἐπιστρέψῃ, βεβαιῶν αὐτόν ὅτι οὔτε τὴν θέσιν τοῦ ἔμελλε νὰ χάσῃ, οὔτε τὴν ὑπόληψιν τῶν γνωρίμων του. Ἀλλ' ὁ Κάδερικ εἶχε μεγάλην ὑπερηφάνειαν κατὰ τινὰς — μεγάλην λύπην κατ' ἐμὲ — καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ ἀταράχως τὴν παρουσίαν τῶν γειτόνων του καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ ἐκλείψῃ βαθμηδὸν ἡ μνήμη τοῦ δυστυχῆματός του. Ὁ σύζυγός μου ἐπληροφρήθη βραδύτερον δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἰδίου ταλαιπώρου Κάδερικ ὅτι ἀπῆλθεν ἐξ Ἀγγλίας, εἶτα δὲ ἔμαθεν πάλιν ἐξ ἐπιστολῆς του ὅτι ἐγκατέστη εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου ὡς φαίνεται ἠδουκίμησε καὶ ἐξηεὺπορῶν. Καθόσον γινώσκω, ζῆ ἀκόμη, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν πρώην συμπολιτῶν του, καὶ ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου ἢ κακότερος σύζυγός του μέλλουσι πλέον νὰ τὸν ἐπανιδῶσι κατὰ πάσαν πιθανότητα.

— Καὶ τί ἀπέγεινεν ὁ σίρ Πέρσιβαλ; ἠρώτησα, ἀπέμεινε κατοικῶν εἰς τὸ χωρίον.

— Ὡ, ὄχι, κύριε! δὲν ἦτο τὸ πρᾶγμα φρόνιμον δι' αὐτόν. Ἠκούσθη τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα καθ' ἣν συνέβη τὸ σκάνδαλον ζωνῶς παραπονούμενος πρὸς τὴν κυρίαν Κάδερικ καὶ τὸ πρῶν ἀνεχώρησεν.

— Καὶ ἡ κυρία Κάδερικ τί ἀπέγεινεν; Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔμεινεν εἰς τὸ χωρίον, μετὰξὺ τοῦ κοινοῦ ὅπερ τὴν εἶδεν ἀπολέασαν τὴν ὑπόληψίν τῆς.

— Ἐξ ἐναντίας, κύριε! ἦτο ἀρκετὰ διεφθαρμένη καὶ πεπωρωμένη τὴν ψυχὴν, ὥστε ἐτόλμησεν ἀναισχύτως ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν γειτόνων τῆς. Ἐκύρηξεν εἰς ὅλους δημοσίᾳ ἀπὸ τοῦ ἐφημερίου μέχρι τοῦ τελευταίου τῶν ἐνοριτῶν ὅτι ἦτο θῦμα λυπηρᾶς πλάνης καὶ ὅτι ὅλα αἱ κακολογίαι τοῦ κοινοῦ δὲν θὰ ἴσχυον νὰ τὴν πείσωσι ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀφοῦ οὐδὲν αὐτὴ εὗρισκε τὸ ἐπιλήψιμον ἐν τῇ διαγωγῇ τῆς. Διέμεινε λοιπὸν εἰς τὸ παλαιὸν Βέλμιγγαμ ἐφ' ὅσον καὶ ἐγώ, μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησίν μου, ὅτε ἤρχιζε νὰ κτιζέται ἡ νέα πόλις, ὅτε οἱ καλλίτεροι τῶν κατοικῶν ἤρχισαν νὰ μεταναστεύωσιν εἰς αὐτήν, μετέβη καὶ αὐτὴ ἐπίσης καὶ ἐγκατέστη ἐκεῖ πρὸς κοινὸν σκάνδαλον. Αὐτόθι διαμένει ἀκόμη καὶ θὰ διαμένῃ, μετὰ τὸθι διαμένει ἀκόμη καὶ θὰ ἀποδοκιμασίαν τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων, μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς.

— Ἀλλὰ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἠρώτησα, διὰ ποίων πόρων ζῆ; Ὁ σύζυγός τῆς ἀρᾶ γὲ ἠδύνατο καὶ εἶχε τὴν θέλησιν νὰ τὴν βοηθήσῃ;

— Ἠδύνατο καὶ εἶχε τὴν θέλησιν, κύριε, ἀπήντησεν ἡ κυρία Κλέμεντς. Εἰς τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν ἦν ἔγραψε πρὸς τὸν

σύζυγόν μου ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔλεγεν ὅτι, ἀφοῦ ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔφερε τὸ ὄνομά του, κατῴκει δὲ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ὑφ' ἣν εἶχον κατοικήσει ἄλλοτε ὁμοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἦτο διεφθαρμένη, δὲν ἐπεθύμει νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ὡς ἐπαίτις. Ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῇ παρέχῃ μικρὰν τινα σύνταξιν, εἰδοποιεῖ δὲ αὐτὴν νὰ μεταβαίῃ ὅπως παραλαμβάνῃ αὐτὴν κατὰ τριμηνίαν παρὰ τινος ἐκ Λονδίνου τραπεζίτου, οὗ ἐσημείου τὸ ὄνομα.

— Ἐδέχθη αὐτὴν τὴν σύνταξιν;

— Οὐδὲ ὁβολὸν ἐξ αὐτῆς ἠθέλησε νὰ δεχθῇ. Εἶπεν ὅτι ἐνόησε νὰ μὴ ὀφείλῃ πλέον εἰς τὸν Κάδερικ οὐδὲ τεμάχιον ἄουτου, οὐδὲ σκαγόνᾳ ὕδατος, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζῆσῃ ἀκόμη ἑκατὸν ἔτη. Ἐκτοτε δὲ ἐτήρησε πιστῶς τὸν λόγον τῆς. Ὅτε ὁ ἀτυχὴς σύζυγός μου ἀπεβίωσε καταλιπὼν μοι πάντα τὰ ὑπαρχοντά του, περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κάδερικ, εἶπον δὲ εἰς τὴν σύζυγόν του ὅτι ἐὰν ἠθελὲν εὐρεθῆ ποτε εἰς ἀνάγκην νὰ με εἰδοποιήσῃ. «Θὰ τὸ μάθῃ ὅλη ἡ Ἀγγλία, μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι ὑποφέρω διὰ τὸ ψωμί, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ εἶπω οὔτε εἰς τὸν Κάδερικ οὔτε εἰς κανένα τῶν φίλων του. . . Ἐὰν σὰς γράψῃ ἐκ νέου, ἡμπορεῖτε νὰ διαβιβάσῃτε καὶ πρὸς αὐτόν τὴν παρούσαν ἀπάντησιν».

— Νομίζετε ὅτι εἶχεν ἰδικὰ τῆς χρήματα;

— Καὶ ἂν εἶχε, θὰ ἦτο ποσὸν ἀσήμζαντον! Ἐλέχθη καὶ δικαίως νομίζω ὅτι ὄφειλε τοὺς πόρους τῆς εἰς τὸν σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ.

Μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπάντησίν τῆς διέκοψα πρὸς στιγμὴν τὰς ἐρωτήσεις μου διὰ νὰ σκεφθῶ ἐφ' ὅσον εἶχον ἤδη ἀκούσει. Ἀποδεχόμενος τὴν διήγησιν καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ καθέκαστα, ἀνευ τινός ἐπιφυλάξεως, μέχρι τοῦ σημείου εἰς ὃ ἡ ρηθεῖσα διήγησις εἶχε φθάσει, ὄφειλον προφανῶς νὰ συμπεράνω ὅτι οὐδεμίαν ἀποκάλυψιν μοὶ παρεῖχεν, ἐξ ἧς ἠδυνάμην ἀμέσως ἢ ἐμμέσως νὰ ἐπωφεληθῶ διὰ νὰ φθάσωμέχρι τῆς κατοχῆς τοῦ μυστικοῦ, οὔτε δὲ καὶ ἡ νέα ἀπόπειρά μου ἀπέληγεν εἰς φανεράν καὶ ἀπελπιστικὴν ἀνισυχίαν.

Ἐνυπῆρξεν ὅμως ἐν τῇ διηγήσει ταύτῃ σημεῖόν τι σκοτεινόν, ὅπερ, ἐδίσταζον νὰ παραδεχθῶ ἀνεπιφυλάκτως καὶ ὅπερ μοὶ ἐνέπνεε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι κατὰ τι ὑπεκρύπτετο.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω — καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὑπῆρξεν ἐνοχος — τὴν ἐπιμονὴν ἣν ἔδειξεν ἡ σύζυγος τοῦ νεωκόρου νὰ διέλθῃ ὁλόκληρον τὸν μετέπειτα βίον τῆς εἰς τὸ μέρος ἐν ᾧ τοσοῦτον διετυμpanίσθη ἢ ἀτιμωτικῆ αὐτῆς πράξις, ἡ δὲ ἀποδομένη εἰς τοῦτο ἐξήγησις, ὅτι δηλαδὴ παρεδέχθη τὸ παράδοξον τοῦτο μέσον πρὸς πρακτικὴν καὶ ἀκαταμάχητον ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητός τῆς δὲν ἴσχυε νὰ με πείσῃ. Κρίναν ἐκ τοιαύτης ἀπόψεως τὰ πράγματα, ὑπέθετον ὡς εὐλογώτερον ὅτι δὲν εἶχεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐνεργείας, δι' ἣν ἐκαυχάτο. Ἐν τοιαύτῃ ὑποθέσει εἰς τινα ἔπρεπε μετὰ πλείονος πιθαν-

νόητος ν' ἀποδοθῆ ἡ κυριεύουσα αὐτὴν ἐπιρροή ἧτις τὴν ἐκράτει εἰς Βέλμιγχαμ; Ἀναμφιβόλως εἰς ἐκεῖνον, οὐτινος τὰ χρηματικὰ βοηθήματα τῆ περιεῖχον τοὺς μόνους τῆς ζωῆς πόρους.

Ἀπεποιήθη νὰ δεχθῆ τὴν βοήθειαν τοῦ συζύγου τῆς· χρήματα δὲν εἶχεν ἠτιμασμένη, περιφρονημένη, ἄνευ τινὸς φίλου, πόθεν ἄλλοθεν ἦτο δυνατόν νὰ λαμβάνη τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπαραίτητα, εἰμὴ καθὰ ἔλεγεν ἡ κοινὴ φήμη, ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ Κλάυδ;

Ἐπὶ τῶν δεδομένων τούτων σκεπτόμενος καὶ ἀποβλέπων διαρκῶς εἰς τὸ μόνον βεβαιωθὲν γεγονός ὅπερ ἠδύνατο νὰ με ὀδηγήσῃ, τούτέστι ὅτι ἡ κυρία Κάδερικ ἦτο ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ, εὐχερῶς ἐνόουν τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ὁ σὶρ Πέρισιβαλ εἶχε νὰ κρατῆ αὐτὴν εἰς Βέλμιγχαμ, ὅπου ἕνεκα τῆς κακῆς αὐτῆς ὑπολήψεως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἔξη καμμίαν μετὰ τῶν γειτόνων ἐπικοινωνίαν, οὕτω δὲ τῆ ἀφρηεῖτο πᾶσα εὐκαιρία τοῦ νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ στόματός τῆς ἔστω καὶ ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμός, ἐξ ἐκεῖνων οὓς συχνάκις αἱ γυναῖκες ἀλογίστως ἐκφέρουσιν εἰς τὰς συχνὰς αὐτῶν καὶ φλυαροῦς ἀναμεταξύ των διαχύσεις.

Ἄλλ' ὅποιον ἦτο ἄρα γε τὸ μυστικὸν ὅπερ προσεπάθουν ν' ἀποκρύψωσιν; Δὲν ἦτο βεβαιῶς τὸ ἥκιστα ἐντιμον μέρος ὅπερ ἔσχεν ὁ σὶρ Πέρισιβαλ ἐν τῷ δυστυχήματι τοῦ Κάδερικ, ἀφοῦ περὶ τούτου διετέλει ἐν πληρεστάτῃ γνώσει πᾶσα ἡ συνοικία· δὲν ἦτο ἐπίσης ἡ ὑποψία μήπως αὐτὸς ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Ἄννης Κάδερικ, ἀφοῦ τὸ Βέλμιγχαμ ἦτο ἥκιστα κατάλληλον μέρος ἐνθα τοιαύτη ὑποψία ἠδύνατο νὰ διασκεδασθῆ. Ἄν λοιπὸν παρεδεχόμεν εὐχερῶς καὶ ἀκωλύτως, ὡς εἶχον πράξει πάντες οἱ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ταύτην ἐνοχίαν, ἂν συνῆγον καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ εὐκολα συμπεράσματα, εἰς τὰ ὅποια ὁ Κάδερικ καὶ οἱ γειτονές του ἠρκέσθησαν, ποῦ ἦτο τότε εἰς ὅλα ὅσα εἶχα ἀκούσει τὸ ἐπικίνδυνον μυστικόν, τὸ φυλαττόμενον ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ καὶ τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ ἀπομειναν κεκρυμμένον ἀπὸ τῆς τόσῃ ἀπομακρυσμένης ἐκεῖνης ἐποχῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας;

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνας τὰς κρυφίας συνεντεύξεις, εἰς τὰς γενομένας ταπεινῆ τῆ φωνῆ, συνδιαλέξεις μετὰξὺ τῆς γυναικὸς τοῦ νεωκόρου καὶ τοῦ κυρίου «μὲ τὰ πένθιμα», ἐκεῖ εὕρισκετο ἀναμφιβόλως ἡ ἀκροατοῦ μίτου δι' οὗ θὰ ἠδύναμην ἴσως τὰ πάντα ν' ἀνακαλύψω.

Μὴ δὲν ἠδύνατο ἄραγε φαινόμενα ἀπατηλὰ νὰ ὀδηγῶσι τὸν νοῦν πρὸς μίαν διευθύνσιν, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια ἀσφαλῆς ἀπὸ πάσης ὑποψίας εὕρισκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀντίθετον διευθύνσιν; Ἡ κυρία Κάδερικ διαβεβαιούσα ὅτι ὑπῆρξε θύμα λυπηρᾶς πλάνης δὲν ἠδύνατο τάχα νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν; Ἀλλὰ καὶ ἂν παρεδεχόμεθα ὅτι ἐψεύσθη, τὸ συμπέρασμα δι' οὗ ὁ σὶρ Πέρισιβαλ παρίστατο ὡς ὁ συνέννοχος τοῦ σφάλματός του δὲν ἠδύνατο νὰ προέρχεται ἐκ λάθους δυσκόλως ἐννοουμένου; Καὶ ἂν τυχὸν ὁ σὶρ Πέρισιβαλ ὑπέθρεψεν ἐπίτηδες τὴν ιδέαν

ὅτι ἦτο ἔνοχος εἰς τοῦτο ὅπως ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ ἄλλην τινὰ ὑποψίαν βρασιμωτέραν; Ἐκ τοῦ σημείου τούτου ὀρμώμενος—ἐνκατέρωθον νὰ τὸ ἀνακαλύψω—ἠδύναμην ἴσως νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀνακαλύψιν τοῦ μυστικοῦ ὅπερ τόσον βραδέως ὑπεκρύπτετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσημάντων λεπτομερειῶν τῆς χυδαίας ἱστορίας, ἧς τὴν διήγησιν εἶχον ἀκούσει.

Αἱ πρῶται ἐρωτήσεις, ἃς ἀπέτεινον κατόπιν πρὸς τὴν κυρίαν Κλέμεντς, ἀπέβλεπον ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ νὰ μάθω ἂν ὁ Κάδερικ ἠδυνήθη ποτὲ νὰ πεισθῆ ὀλοσχερῶς περὶ τῆς χειρίστης τῆς συζύγου του διαγωγῆς, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων δὲ οὐδεμία μοι ἀπέμεινε περὶ τούτου ἀμφιβολία. Ἡ κυρία Κάδερικ πρὸ τοῦ γάμου τῆς εἶχεν ἀπολέσει τὴν τιμὴν· μαρτυρίαὶ ἀξιοπίστοι ἐπεβεβαίουν τὸ τοιοῦτο, χωρὶς νὰ εἶνε ὅμως γνωστὸν εἰς τίνα εἶχε θυσιάσει αὐτὴν, τὸ δὲ συνοικέσιον συνήφθη ἐπίτηδες ὅπως καλυφθῆ ἡ ἀτιμία τῆς.

Δι' ὑπολογισμῶν ἀκριβῶν ὡς πρὸς τὸν τόπον καὶ χρόνον, οὓς εἶνε ἀνωφελές ν' ἀναφέρω ἐνταῦθα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ἐξήχθη θετικῶς ὅτι ἡ θυγάτηρ, εἰς ἣν ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἔσται προηγούμενον φύλλον].

— Ἀλλὰ διατί δὲν ἦλθεν ὁ πατήρ μου; — Φρονεῖτε ὅτι ὁ πατήρ σας δὲν ἐπιτηρεῖται; Νομίζετε, ὅτι δύναται νὰ κινηθῆ ἐν βῆμα, χωρὶς νὰ γίνῃ γνωστὸν ποῦ διευθύνεται;

— Ἀλλ' ὑμεῖς; ἠρώτησα. — Ἐγὼ εἶμαι ὁ φίλος καὶ ὁ ἐμπιστευμένος τοῦ πρίγκηπος.

— Ἐὰν ὅμως, κύριε, ἀνεφώνησα, εἴσθε ὁ φίλος καὶ ὁ ἐμπιστευμένος τοῦ πρίγκηπος, τότε. . . .

— Τότε προδίδω αὐτόν, χάριν ὑμῶν· ναί, οὕτως ἔχει. Ἐνεκα τούτου, ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι κινδυνεύω τὴν ζωὴν μου ὅπως σὰς σώσω.

Μετὰ τσαύτης πειστικότητος ὁ κόμης ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ τόσον αὐτὴ ἦτο ὁμοιαληθής, ὥστε, εἰ καὶ αἰσθανομένη ποῖαν τινὰ ἀποστροφὴν νὰ ἐμπιστευθῆ πρὸς αὐτόν, δὲν εὗρον λέξεις, ὅπως ἐκδηλώσω αὐτὴν.

— Περιμένω, εἶπεν ὁ κόμης. Ἡτένισα ἐκ νέου τὴν ὡς ἐμὲ ἀναποφασιστον Γερτρούδην.

— Ἴδού, ἐὰν ἐτι διστάζετε, παρατηρήσατε πρὸς ἐκεῖνον τὸ μέρος.

Μοι ἔδειξε πρὸς τὴν ἀντίθετον ὄχθην τῆς λίμνης ὁμίλον ἱππέων, διευθυνομένων πρὸς τὸν πύργον.

— Τίνες εἶναι; ἠρώτησα. — Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ἡ ἀκολουθία του, ἀπεκρίθη.

— Δεσποινίς! δεσποινίς! εἶπεν ἡ Γερτρούδη, δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν νὰ χάσωμεν.

— Ἀπωλέσαμεν ἤδη ἀρκετόν, εἶπεν ὁ κόμης· ἀποφασίσατε, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ!

— ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! τί νὰ πράξω; ἐψιθύρισα.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ κόμης, κρούουσι τὴν πύλην τοῦ πύργου.

Πράγματι δ' ἠκούσθη κρότος τοῦ ρόπτρου, τὸ ὅποιον ἐκείνου δύο ἄνδρες, ἀποσπασθέντες τοῦ ὀμίλου τῶν ἱππέων καὶ προπορευθέντες

— Μετὰ πέντε λεπτά, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν θὰ εἶναι πλέον καιρός.

Ἐδοκίμασα νὰ κινηθῶ, ἀλλ' οἱ πόδες μου ἐκάμπτοντο.

— Βοήθει μοι, Γερτρούδη, ἐψιθύρισα, βοήθει μοι!

— Δεσποινίς, εἶπεν ἡ πτωχὴ νεάνις, ἀκούετε, ὅτι ἡ πύλη ἀνοίγεται; Ἀκούετε τοὺς ἵππους εἰς τὴν αὐλήν;

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη· ἀλλ' αἱ δυνάμεις μου ἐκλείπουσι.

— ὦ! τοῦτο μόνον; εἶπε· λαβοῦσά με δ' εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, με ἤγειρεν ὡς παιδίον καὶ με παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος.

Αἰσθανθεῖσα τὴν προσέγγισιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἐφοκίασα τόσον βιαίως, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ διολισθῆσω τῶν χειρῶν του καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν λίμνην.

Ἐκεῖνος ὅμως μ' ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ με ἀπέθεσεν ἐντὸς τῆς λέμβου.

Ἡ Γερτρούδη ἐπέβη αὐτῆς, ἄνευ βοήθειας.

Τότε ἐνόησα, ὅτι ἡ καλύπτρα μου, ἀποσπασθεῖσα, ἐπέπλεεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ἐσκέρθη, ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑποδείξῃ τὰ ἔχνη ἡμῶν.

— Ἡ καλύπτρα μου! ἡ καλύπτρα μου! εἶπον πρὸς τὸν κόμητα, ἀναλάβετε αὐτήν.

— Ὅχι, εἶπε, προτιμότερον νὰ μείνῃ. Ἐπιλαβόμενος δὲ τῶν κωπῶν, ἐκώπηλάντησε τόσον ἐρρωμένως, ὥστε ταχέως ἐπλησίασαμεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς λίμνης.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, εἶδομεν φωτιζόμενα τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνός μου· εἶχον εἰσέλθει ἐν αὐτῷ ὑπηρετὰ μετὰ φώτων.

— Σὰς ἠπάτησα; εἶπεν ὁ κόμης· ὑπῆρχε πλέον καιρός;

— ὦ! ναί, ναί, κύριε, εἶπον αὐτῷ· εἴσθε πραγματικῶς σωτὴρ μου.

Ἐντούτοις τὰ φῶτα ἔτρεχον ἀπὸ τοῦ κοιτῶνός μου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Γερτρούδης. Ἡκούσαμεν κραυγὰς καὶ διεκρίνομεν, ὅτι εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις, πρὸ τοῦ ὀποίου ἅπαντες ὑπεχώρησαν· ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἠνεωγμένον παράθυρον, ἐκλινεν ἐκτὸς αὐτοῦ, διέκρινε τὴν ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐπιπλέουσαν καλύπτραν μου καὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

— Βλέπετε, ὅτι ἐπραξα καλῶς, ἀφῆσας ἐκεῖ τὴν καλύπτραν σας; εἶπεν ὁ κόμης· ὁ πρίγκηψ θὰ πιστεύσει, ὅτι ἐρρίφθητε εἰς τὴν λίμνην, ὅπως ἀποφύγητε αὐτόν, ἐνῶ δὲ θέλει ἀναζητεῖ ὑμᾶς, θέλομεν ἀναχωρῆσαι.

Τότε κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ἐνώπιον τοῦ μέλανος βάρους τοῦ πνεύματος τοῦ

ἀνθρώπου εκείνου, ὅστις εἶχε λάβει ὑπὸ φιν ἐκ τῶν προτέρων ἐκεῖνο τὸ μέσον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, προσηγγίσαντες εἰς τὴν ὄχθην.

ΙΔ'

Τίς ἦτο ἡ Ἀρτεμις Μεριδόρ. Ἡ Σύνθηξη

Ἐπῆλθε στιγμιαία σιγή. Ἡ Ἀρτεμις, συγκεκινημένη ὡς κατὰ τὴν στιγμήν τῶν συμβάντων, τὰ ὁποῖα ἀρηγεῖτο, ἠσθάνετο ἐκλείπουσαν τὴν φωνὴν τῆς. Ὁ Βουσύ ἠκροῖτο αὐτῆς μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του, αἰσθανόμενος ἀπὸ τοῦδε αἰώνιον μίσος κατὰ τῶν αἰῶν δήποτε ἐχθρῶν τῆς.

Ἐπὶ τέλους, ἡ Ἀρτεμις ἐπανάλαβε.

— Μόλις ἀπέβημεν εἰς τὴν ξηράν, ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἄνδρες ἐδραμον πρὸς ἡμᾶς. Ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ κόμητος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνόμισα ὅτι ἀνεγνώρισα τοὺς δύο ὑπηρέτας, οἵτινες συνώδευον ἡμᾶς, ὅτε συνέβη ἡ κατ' ἡμῶν ἐπιθεσις. Ἰπποκῆμος ἐκράτει ἀπὸ τῶν χαλινῶν δύο ἵππους, ἦτοι μέλανα ἵππον καὶ μικρόσωμον λευκὴν ἵππον, ἦτις πρωώριστο δι' ἐμέ. Ὁ κόμης μ' ἐβοήθησε νὰ ἱππεύσω καὶ ἀκλόουτως ὤρμησε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου τοῦ ἵππου του.

Ἡ Γερτρούδη ἐπέβη ἐτέρου ἵππου μεθ' ἐνὸς τῶν ὑπηρέτων τοῦ κόμητος.

Μετὰ ταῦτα, ἀπήλθομεν.

Εἶχον παρατηρήσει, ὅτι ὁ κόμης ἐκράτει τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου μου, ἐπομένως εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἵππευον ἀρκούντως καλῶς καὶ ὅτι ἦτο περιττὴ ἡ προφύλαξις του. Μοὶ ἀπήντησεν ὅμως, ὅτι ἡ ἵππος μου ἠδύνατο ν' ἀφηνιάσῃ καὶ νὰ ἐκτραπῇ τῆς ὁδοῦ.

Ἐτρέχομεν πρὸ δέκα λεπτῶν, ὅτε ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Γερτρούδης, καλούσης με. Ἐστράφη καὶ εἶδον ὅτι ἡ συνοδία ἡμῶν εἶχε διαιεσθῆ τέσσαρες ἄνδρες εἶχον λάβει πλαγίαν ὁδὸν καὶ παρέσυρον τὴν Γερτρούδην εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ ὁ κόμης καὶ ἕτεροι τέσσαρες ἠκολούθουν μετ' ἐμοῦ τὴν αὐτὴν ὁδόν.

— Γερτρούδη! ἀνέκραξα. Κύρια, διατί ἡ Γερτρούδη δὲν ἔρχεται μεθ' ὑμῶν; εἶπον.

— Εἶναι ἀναπόφευκτος προφύλαξις, ἀπειροίτη ὁ κόμης ἐν καταδιωχθῶμεν, δέον ν' ἀφῆσωμεν διπλὰ ἔχνη, ἀνάγκη νὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς δύο διάφορα μέρη εἶδε γυναῖκα ἀπαγομένην ὑπὸ ἀνδρῶν. Τότε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ δουξ δ' Ἀνζιου θέλει παραπλανηθῆ.

Ἡ ἀπάντησις, καίτοι εὐπρόσωπος, δὲν με νῦχαρίστησε· τί ὅμως νὰ εἴπω καὶ τί νὰ πράξω; Ἐστῆνα καὶ ἐσιώπησα.

Ἄλλως, ἡ ὁδὸς, ἣν ἠκολούθει ὁ κόμης, ἦγεν εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἠτέλομεν φθάσει ἐκεῖ αἰφνης ὅμως, εἰς γνωστὸν μοι σταυροδρόμιον, ὁ κόμης, ἀντὶ ν' ἀκολουθῆσῃ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἐστράφη πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ διηυθύνθη ὅλως ἀντιθέτως. Ἐκράυγασα καὶ, παρὰ τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου τῆς ἵππου, ἔθεσα τὴν χειρὰ μου ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ ἐφιππίου, ὅπως ριθῶ κάτω, ὅτε ὁ κόμης, ὅστις βε-

θαίως ἐπετῆρει τὰς κινήσεις μου, ἔκλινε, μὲ περιέβαλε διὰ τοῦ βραχιονός του καὶ, λαβὼν με ἀπὸ τῆς ἵππου μου, μ' ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἵππου. Ἡ ἵππος, αἰσθανθεῖσα ἑαυτὴν ἐλευθέραν, ἔφυγεν ἐν τῷ δάσει, χρομετιζουσα.

Ἡ πράξις αὕτη εἶχεν ἐκτελεσθῆ τόσον ταχέως, ὥστε μόλις προσέφθασα νὰ ἐκπέμψω κραυγὴν.

Ὁ κ. δὲ Μονσορώ ἔθεσε τὴν χειρὰ του ἐπὶ τοῦ στόματός μου.

Δεσποινίς, μοὶ εἶπε, σὺς ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, ὅτι οὐδὲν πράττω ἄνευ τῆς διαταγῆς τοῦ πατρός ὑμῶν, ὡς θέλω ἀποδείξει ὑμῖν εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν. Ἐὰν ἡ δοθησομένη ἀπόδειξις δὲν ἀρκέσῃ ὑμῖν ἢ θεωρηθῆ ἀμφίβουλος, σὺς ὀρκίζομαι ἐκ νέου ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, δεσποινίς, ὅτι θὰ εἴσθε ἐλευθέραι.

Ἄλλὰ, κύριε, μοὶ εἶπετε, ὅτι θὰ μὲ ὠδηγεῖτε εἰς τὸ πατέρα μου! ἀνέκραξα, ἀπαθούσα τὴν χειρὰ του καὶ ἀποσύρουσα τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ναί, σὺς τὸ εἶπον, διότι εἶδον, ὅτι ἐδισταζέτε νὰ μὲ παρακολουθήσητε, μίαν δ' ἐτι στιγμήν δισταγμοῦ ἤθελεν ἀπολέσει ὑμᾶς τε καὶ ἐμέ, ὡς ἡ ἰδίᾳ ἠδυνήθητε νὰ πεισθῆτε. Τώρα, θέλετε νὰ θανατώσητε τὸν βρόνον; θέλετε νὰ βαδίσσητε εὐθὺ πρὸς τὴν ἀτίμωςιν; Εἶπατε μίαν λέξιν καὶ σὺς ἐπαναφέρετε εἰς τὸν πύργον Βωζέ.

— Μοὶ ἐλάλησατε περὶ ἀποδείξεως, ὅτι ἐνηργεῖτε ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός μου.

— Ἴδου ἡ ἀπόδειξις, εἶπεν ὁ κόμης. Λάβετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ ἀναγνώσατε αὐτὴν εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν ἡμῶν. Ἐὰν, ἀφοῦ ἀναγνώσητε τὴν ἐπιστολὴν, θελήσητε νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὸν πύργον, σὺς τὸ ἐπαναλαμβάνω, μὰ τὴν τιμὴν μου, θὰ εἴσθε ἐλευθέραι. Ἐὰν ὅμως ἀπομένῃ ὑμῖν σεβασμὸς τις πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ βαρόνου, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλετε ἐπιστρέφει ἐκεῖ.

— Ἄς προχωρήσωμεν, κύριε, καὶ ἄς φθάσωμεν, τὸ ταχύτερον, εἰς τὸν σταθμόν, διότι ἐπιέγομαι νὰ βεβαιωθῶ ἐν λέγητε τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐνθυμήθητε ὅτι μὲ ἀκολουθεῖτε ἐκουσίως.

— Ναί, τὸσον ἐκουσίως ὅσον δύναται νεῦναι, εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐνεστῶσαν θέσιν μου, βλέπουσα ἀφ' ἐνός μὲν τὸν θάνατον τοῦ πατρός τῆς καὶ τὴν ἀτίμωςίν τῆς, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐμπιστευθῆται εἰς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μόλις γνωρίζει· ἀλλ' ἀδιάφορον, σὺς ἀκολουθῶ ἐκουσίως, κύριε· δύνασθε νὰ βεβαιωθῆτε, δίδοντές μοι ἕνα ἵππον.

— Ὁ κόμης ἐνευσεν εἰς ἕνα τῶν ἀκολούθων τευ ν' ἀφιππεύσῃ. Κατῆλλον τοῦ ἵππου τοῦ κόμητος καὶ εὐρέθη ἐφιππος πλησίον αὐτοῦ.

— Ἡ λευκὴ ἵππος δὲν θὰ εἶναι μακρὰν, εἶπε πρὸς τὸν πεζὸν ἀκόλουθόν του· ζητήσατε καὶ καλέσατε αὐτὴν ἐντὸς τοῦ δάσους· γνωρίζετε ὅτι ὑπακούει ὡς κύων εἰς τὴν φωνὴν ἢ τὸ σύριγμα. Θέλετε μᾶς συναντήσῃ εἰς Σάτρο.

Ἄκουσα ἐφρικίαν. Ἡ Σάτρο εὐρίσκε-

ται εἰς ἀπόστασιν δέκα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Μεριδόρ ἐπὶ τῆς πρὸς τοὺς Παρισίους ἀγούσης ὁδοῦ.

— Κύριε, σὺς συνοδεύω, ἀλλ' εἰς Σάτρο θὰ θέσωμεν τοὺς ὄρους.

— Δῆλα δὴ, δεσποινίς, εἰς Σάτρο θέλετε μοὶ δώσει τὰς διαταγὰς σὺς.

Ἡ φαινόμενη αὕτη ὑπακοὴ δὲν με καθύλαξεν· οὐχ ἤττον, ἀφοῦ δὲν εἶχον τὴν ἐπιλογὴν τῶν μέσων, τὸ δὲ παρουσιαζόμενον ἦτο τὸ μόνον, ὅπως διαφύγω τῶν χειρῶν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιου, ἐξήκολούθησα ἐν σιγῇ τὸν δρόμον μου. Ἄρα τῆ ἀνατολῆ τοῦ ἡλίου, ἀφικόμεθα εἰς Σάτρο. Ἄντι ὅμως νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ χωρίον, διηυθύνθη μεν πρὸς ἀπομεμονωμένην οἰκίαν.

Ἐσταμάτησα τὸν ἵππον μου.

— Ποῦ ὑπάγομεν; ἠρώτησα.

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, μοὶ εἶπεν ὁ κόμης· παρατήρησα ἤδη τὴν ἀκραν εὐθύτητα τοῦ πνεύματός σὺς, καὶ εἰς τὸ πνεῦμά σὺς ποιῶμαι ἔκκλησιν. Φεύγοντες τὰς ἐρεῦνας τοῦ ἰσχυροτέρου μετὰ τὸν βασιλέα πρίγκηπος, δυνάμεθα νὰ παραμεινωμεν εἰς σύνθητες ξενοχοδεῖον, ἐν μέσῳ χωρίου, τοῦ ὁποῖου ὁ πρῶτος ἰδὼν ἡμᾶς κἀτοικος θέλει καταδώσει ἡμᾶς; Δύναται τις ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἄνθρωπον, οὐχὶ ὅμως ὀλόκληρον χωρίον.

Εἰς ἀπάσας τὰς ἀπαντήσεις τοῦ κόμητος ἐπεκράτει τοιαύτη λογικὴ ἢ τοῦλάχιστον τοσαύτη τέχνη, ἣτις μ' ἐξέπληττε.

— Ἐχει καλῶς, εἶπον. Ἄς ὑπάγωμεν. Ἐξικινήσαμεν ἐκ νέου.

Μᾶς περιέμενον εἰς τῶν τῆς ἀκολουθίας ἡμῶν εἶχε προπορευθῆ. Ζωηρὸν πῦρ ἔκαιεν ἐν τῇ ἐστία δωματίου, ὅπως δήποτε εὐπρεποῦς, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μία κλίνη.

— Ἴδου ὁ ὑμέτερος κοιτῶν, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κόμης· θὰ περιμεινῶ τὰς διαταγὰς σὺς.

Χαιρετήσας με, ἀπεσύρθη. — Πρῶτη φροντίς μου ὑπῆρξε νὰ πλησιάσω εἰς τὸν λαμπτήρα καὶ νὰ ἐξαγάγω τοῦ κόλπου μου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός μου. . . Ἴδου τὴν, κύριε Βουσύ. Σὺς καθιστῶ δικαστὴν μου. Ἀναγνώσατε.

Ὁ Βουσύ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσε :

« Προσφιλεστάτη μοι Ἀρτεμις.

Ἐἶν, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, ἐνδοῦσα εἰς τὴν παράκλησίν μου, παρακολούθησας τὸν κύριον κόμητα δὲ Μονσορώ, οὗτος θὰ σοὶ εἴπῃ, ὅτι εἶχες τὴν δυστυχίαν ν' ἀρέσῃ; εἰς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιου καὶ ὅτι οὗτος σὲ ἀπῆγαγε καὶ σὲ μετένεγκεν εἰς τὸν Πύργον Βωζέ· κρίνον, ἐκ τῆς βιαιᾶς ταύτης πράξεως, τί ὁ δουξ εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ καὶ ὅποια κατασχύνῃ σὲ ἀπειλεῖ. Λοιπὸν! ἐν μέσῳ ὑπάρχει ν' ἀποφύγῃς τὴν κατασχύνῃν ταύτην, τῆς ὁποίας δὲν ἠθελον ἐπιτήσῃ, νὰ νυμφευθῇ; τὸν εὐγενῆ ἡμῶν φίλον ἀφοῦ γίνῃ; κόμησσε δὲ Μονσορώ, ὁ κόμης θέλει ὑπερασπίξει τὴν σύζυγόν του, μοὶ ὤρκισθη δ' ὅτι θέλει σὲ ὑπερασπίσει διὰ παντὸς τρόπου. Ἐπιθυμῶ, λοιπὸν, φιλικῆς ὑπάταρ, ὅπως ὁ γάμος οὗτος τελεσθῆ ὅσον ἐνεστί τάχυν, ἐὰν δὲ συγκατανεύσῃς εἰς τὸν πῶθον μου, προσθίτω, εἰς τὴν πλήρη συναινέσιν μου, τὴν πατρικὴν μου εὐλογίαν καὶ ἱκετεύω τὸν θεὸν νὰ εὐδοχήσῃ νὰ ἐπιδαφύλῃσῃ ἐπὶ εἰς πάντα τοὺς θησαυροὺς τῆς εὐδαιμονίας, τοὺς ὁποίους ἡ ἀνεξάντλητος ἀγαθότης Αὐτοῦ ἐπιφυλάσσει εἰς τὰς καρδίας ὡς τὴν ἰδίαν σου.

Ὁ μὴ διατάσων, ἀλλ' ἱκετεύων πατὴρ σου

« Βαρόνος Μεριδόρ ».

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς

αὐτὴ ἦναι τοῦ πατρὸς σας, εἶναι λίαν θετικῆ.

— Εἶναι τοῦ πατρὸς μου, δὲν ἀμφιβάλλω οὐχ ἦττον, ἀνέγνωσα αὐτὴν τρίς πρὶν ἢ ἀποφασίσω. Ἐπὶ τέλους, ἐκάλεσα τὸν κόμητα, ὅστις εἰσήλθε παραχρῆμα, ὅπερ μοι ἀπέδειξεν, ὅτι περιέμενε πρὸ τῆς θύρας. Ἐκράτουν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρά μου.

— Λοιπὸν, μοι εἶπεν, ἀνεγνώσατε;

— Ναί, ἀπεκρίθην.

— Ἀμφιβάλλετε εἰσέτι περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ σεβάσμου μου;

— Καὶ ἐὰν ἀμφέβαλλον, κύριε, ἀπεκρίθην, αὐτὴ ἔπιστολή μοι ἐπιβάλλει τὴν ἐμπιστοσύνην. Τώρα, κύριε, ἄς ἴδωμεν. Ὑποτιθεμένου ὅτι προτιθῆμι, νὰ ἐνδώσω εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς μου, τί ἐννοεῖτε νὰ πράξῃτε;

— Νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς εἰς Παρισίους, δεσποινίς· ἐκεῖ εἶναι εὐχερέστερον ν' ἀποκρύψω ὑμᾶς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δ.μ.λ.

Ἡ ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἀπάντησις τῆς Μαρίας

Ἐν Στρασβούργῳ τὴν 25 Δεκεμβρίου 1870.

Ἄφ' ἐπιστολαί σας μοι παρεδόθησαν προχθές, ἀγαπητέ μοι Γουλιέλμ. Σὰς ταρασσέι διότι δὲν σὰς ἀπήνησα οὐδαμῶς. Διὰ τοῦ νοῦ μου σὰς ἀκολούθῳ πανταχοῦ, καὶ δὲν παύω παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν ἵνα σὰς ποστατεῖν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων τοῦ πολέμου. Ἄλλ' οἴμοι! φίλε μου, τὰ νέα, ἅτινα θὰ σὰς παράγω, θέλουσι σὰς καταλυθῆσαι. Μόλις τολμῶ νὰ σὰς ἀφηγηθῶ τὰ λυπηρὰ συμβάνια.

Ἡ ὀκνηρότης μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέθανον, Γουλιέλμ! προσβλήθέντες ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὄρου, ἐξέπνευσαν ἐν τῇ ὁδῷ, δεκά βήματα μακρὰν ἀπὸ τῆς πυρπολούμενης οἰκίας μας. Ὁ Αὐγούστου ἐπεσὲν ἐπὶ τῶν προχωμάτων μας, ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς Λουκίας. Ἐκοτε ἀπόλωσε τὸ λογικὸν τῆς· ὁ κ. Βωέ ἐγήρασεν ὡς εἰ παρήλθον εἴκοσι ἐτη· ὁ κ. Φριδὲλ ἠτοκτόνησε διὰ πυροβόλου καθ' ἣν ἡμέραν οἱ Γερμανοὶ εἰσήλθον ἠδυστυχῶς μῆτηρ μου, ἡ ἄλλοτε τοσοῦτον φαίδρα, δὲν παύει κλαίουσα. Ὡς πρὸς ἐμέ, ἀπὸ πολλοῦ ἤθελον ὑποπέσει εἰς τοιαύτας δοκιμασίας, ἐὰν δὲν ὑπελείπετο νὰ ἐκτελέσω καθήκον τι παρ' ἐκείνη, ἧτις οὐδένα ἔχει πλέον ἄλλον πλὴν ἐμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἰδοῦ, Γουλιέλμ, ὅποιων συμφορῶν πρόβησις ἐγένετο ἡμῖν ὁ πόλεμος. Οὐδὲν θὰ ἀναφέρω περὶ τῶν ὀλικῶν ἀπωλειῶν. Τί εἰσιν αὗται ἀπέναντι τῶν λοιπῶν; Περὶ τῆς κατεστραμμένης οἰκίας μας, τοῦ μετρίου ἡμῶν ἐνδιαίτηματος, ἐς αἶψα ἀπολεσθέντος, δὲν μὲ μέλει καθ' ὅλου· ἔχω θάρρος, θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ κερδήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἐμοῦ τε καὶ τῆς προσφιλοῦς μοι μητρὸς.

Τουτέστι, Γουλιέλμ, πρέπει νὰ ἐννοήσητε ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξὺ ἡμῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν τοῦ Στρασβούργου, ἐπὶ τῶν αἵματοφόρων σωμάτων τοῦ πατρὸς μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ὥρμησεν ὅτι δὲν θὰ γείνω ποτὲ σύζυγος Γερμανοῦ. Ἄ! ἡξέτω καλῶς ὅτι δὲν εἶθε ἀπεύθυνος δι' ὅλας αὐτὰς τὰς φρικαλεότητας, καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι τὰς οἰκτεῖρετε, καὶ καταρᾶσθε ὅσον καὶ ἐγώ. Ἄλλ' ὅλα ταῦτα δὲν σὰς ἐμποδίζουσι τοῦ νὰ ἀνήκητε εἰς τὸ ἔθνος, ὅπερ τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεπραξε καθ' ἣν ἡμέραν ἤθελον θέσει τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σου, θὰ μοι ἐφαίνετο ὅτι βλέπω ἐκεῖνους, οὓς ἀπόλωσα, ἐξέρχομένους τοῦ τάφου τῶν ἵνα μὲ ἀπαρηθώσω. Σὰς θρηνώ ὡς τὸν μνηστῆρα τῆς ἐκλογῆς μου, ὃν ὁ θάνατος θὰ μοι τὸν ἀφῆραξε τὴν προτερῆαν τοῦ γάμου μας. Δὲν θὰ ἐπανιδρωθῶμεν πλέον, εἶναι αἰώνιος ἀποχαιρετισμὸς, ὃν σὰς πέμπω.

Ἄς φαντασθῶ ὅτι εὐρέτε τὸν θάνατον ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ὅτι φέρω τὸ πένθος σας συγχρόνως μετὰ τοῦ πένθους τῶν ἐμῶν. Φαντάσθητε ὅτι ἀπολέσθη μετὰ τὸν πατῆρα μου καὶ μετὰ τῆς μικρᾶς μας Ἐλίζης, καὶ συλλογίσθητε ἐνίστα ὅτι τὴν μνηστῆρῶν σας χωρίζει ἀφ' ὑμῶν ἄβυσσος βαθυτέρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀπόφασίς αὐτὴ δὲν μοι ἐνεπνεύσθη ὑπὸ παροδικῆς ἐξάφνης! Οὐδέποτε θὰ μεταβάλω γνώμην. Δύο μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀποφάδος ἡμέρας, χωρὶς ἡ καρδία μου νὰ αἰσθανθῆ καὶ ἐπιμίαν μόνην στιγμὴν τὴν ἐλαχίστην ἀδυναμίαν. Ἐὰν ἐπανέλθῃτε εἰς Στρασβούργον, μὴ ζητήσητε νὰ μὲ ἐπανιδῆτε, θὰ ἦτο ἀνωφελές. Τρέφω μεγίστην πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψιν ὡς βεβαιωθέντα καὶ ὡς μαθόντα νὰ ἐκτιμᾶτε τὴν διαγωγὴν μου, ὅτι θὰ μὲ ἐνοήσῃτε καὶ δὲν θὰ ἀποπειραθῆτε ἀγῶνα, ὅστις θὰ διετάρασεν ἀνωφελῶς ἀφοτέροισ.

Ἄδεν δυνάμεθα νὰ ἐξαλείψωμεν τὸ γινόμενον. Ὑπῆρξαν ἀμφότεροι ἀθῶοι τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος, τὸ αἷμα δὲ τοῦτο, ὡς ἀνήκον εἰς ἡμᾶς, μᾶς χωρίζει οὐχ ἦττον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

»Χαῖρε, Γουλιέλμ. Μαρία.»

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

Τῷ ὄντι, τὸ Στρασβούργον ὑπέστη σκληρὰς καὶ βαρεῖας δοκιμασίας. Ἄλλα τῷ ὑπελείπετο ἀκόμη νὰ ὑποστῇ τὴν ἀλγεινότεραν πασῶν. Ἡ πυρποληθεῖσα πόλις, τὰ φονευθέντα παιδιὰ, ὁ ἐχθρὸς περιπατῶν ὡς κύριος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρεπίων, ταῦτα πάντα οὐδὲν ἦσαν ἀπέναντι τῆς ὑπερβολικῆς δουλείας τῆς παρασκευαζομένης εἰσέτι διὰ τὴν Ἀλσατίαν.

Ἦλπισαν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἦλπισαν εἰς τοὺς Παρισίους, ἤλπισαν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Loire, ἤλπισαν εἰς τὴν παρέμβασιν τῆς Εὐρώπης, ἤλπισαν προσέτι εἰς τὴν γενναίω φροσύνην τοῦ νικητοῦ, καθ' ὅσον, ὡς ἀληθές, ἡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἀνοίγεται ἀπλήστως πρὸς ὅλας τὰς χιμαίρας. Οὐχί, ἡ Ἀλσατία δὲν θὰ ἀποχωρισθῇ τῆς Γαλλίας, οὐχί, οἱ ἀντιπροσωποὶ τοῦ τόπου δὲν θὰ συναινέσωσι ποτὲ νὰ ἐπικυρώσωσι παρομοίαν βεβήλωσιν. Φεῦ! ἡ ψυχὴ τῶν ἐτήκετο, ἀλλὰ τί ἠδύναντο; Ἡ ἐξουλοῦσθαι τῆς ἀντιστάσεως ἦτο ἀδύνατον. Οἱ στρατοὶ μας, αἰχμάλωτοι, ἦσαν ἀνίσχυροι πρὸς ὑπερασπίσιν τῆς πατρίδος. Οἱ βαρεῖς ὄροι τῆς Γερμανίας ἐξ ἀνάγκης ἤθελον γίνεαι δεκτοί. Εἰς τὴν ἱκετίδα φωνῆν τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης, πάντων ὁ ὀρθολογὸς ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀδυσπόνητος ἀνάγκη, τὴν ἀπέσπασεν. Ἦτο ἀνάγκη· αἱ προειρηναῖα ὁμολογίαι ἐψηφίσθησαν.

Ἦτο 2 Μαρτίου! Ἡ ἀδημονία ἦτο μεγάλη εἰς Στρασβούργον. Ἦξυρον ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις εἶχεν ἀποφασίσει ἀπὸ τῆς προτερῆας περὶ τῆς τύχης τῆς Ἀλσατίας. Ἄλλ' ἀπὸ Βορδιγάλων εἰς Στρασβούργον ἡ ἀπόστασις εἶνε μεγάλη. Αἱ συγκοινωνίαι εἶχον διακοπῆ, ὁ τηλεγράφος δὲν εἰλιτούργει. Ἦγνόουν ἀκόμη τὴν ἐκδοσιν τῶν συζητήσεων. Προσεδόκουν μετ' ἀνυπομονῆσις ἀναμίκτου μετὰ φόβου. Ἐπεθύμου νὰ γινώσκωσι καὶ ἐφοβούτο νὰ μάθωσι. Ὅσοι συνητῶντο ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔσφιγγον τὰς χεῖρας ἀλλήλων χωρὶς νὰ εἴπωσι τί, περιλόπου, βρυσθυμόντες.

Ἐν τινι οἰκίᾳ τῆς ἡδοῦ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὑπολειφθέντες ἐκ τῶν φίλων μὲς ἐκείνητο παρὰ τὸ πύρ. Ὁ κ. Βωέ, τεταλαιπωρημένος ἐκ τῆς λύπης, παρατηρῆ σκυθρωπὸς τὴν θυγατέρα του, ἐξηπλωμένην ἀκίνητον ἐπὶ τινος ἔδρας, ἣν δὲν ἐγκαταλείπει ποσῶς. Ἡ Κυρία Βωμὰν βᾶπτει παρὰ τὸ παράθυρον. Τὰ ἐνδύματά της μέλανα, ἡ κόμη της λευκὴ, αἱ ρυτίδες, ἄς τὰ δάκρυα ἠξήσαν κατὰ μῆκος τῶν παρεάν της, πάντα ταῦτα τῆς κατέστησαν γράβια παραδόξως. Ἡ μῆτηρ τοῦ Αὐγούστου παρασκευάζει τὸ γεῦμα ἐν τῷ μαγειρείῳ, οὕτινος ἡ θύρα εἶνε ἡμιάνοικτος. Ἡ Μαρία ἄδει. Μάλιστα, ἄδει, εἰ καὶ ἔχουσα τὴν ψυχὴν λίαν περίλυπον, ὅπως διασκευάσῃ τὴν δυστυχῆ φίλην της. Ἄδει ἀρχαῖον ἀλσατιανὸν ἄζμα, ὅπερ ὁ πατήρ της συνεθίζε νὰ τερτίλιζεν. Αἴφνης λυγμὸς τις διακόπτει τὴν φωνὴν της, ἡ δὲ δυστυχὴς παράρρων τὴν παρατηρεῖ ἐκπεπληγμένη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς ἀφηνιαίας ταύτης λύπης.

Κρούουσι τὴν θύραν. Γερμανοὶ στρατιῶτες φαί-

νεται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἐπὶ τῇ θέᾳ του κραυγὴ ἐξέρχεται ἐκ τῶν στομάτων πάντων.

Ἦτο ὁ Γουλιέλμος!...

Μάλιστα, ὁ Γουλιέλμος! Πληγωθεὶς εἰς Buzenval, ἐπιστρέφει εἰς Στουτγάρδην, δὲν ἀντέχε δὲ διερχόμενος τοῦ Στρασβούργου νὰ μὴ ἴδῃ τὴν Μαρίαν. Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν τὴν ἐξήτει ἐν τῇ πόλει, ἐρωτῶν, πληροφορούμενος. Ἐπὶ τέλους τῷ ἔδειξε τὴς ταύτην τὴν οἰκίαν.

Διὰ κινήσεως αὐτομάτου, ἡ κ. Βωμὰν ἠγέρθη τείνασα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεανίαν· ἀλλὰ σταματᾷ, ὀπισθοχωρεῖ καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς ἔδρας ὀλοῦζουσα. Ἡ θέα τῆς γερμανικῆς στρατιωτικῆς στολῆς τῆ ἀνεκάλυψε πάσας τὰς δυστυχίας τῆς· ἡ δύναμις τῆ ἐλλείπει. Μόνος ὁ κ. Βωέ προσκαλεῖ διὰ κινήσεως τῆς χεῖρός τὸν Γουλιέλμον νὰ καθῆσθ.

— Εἶσθε πληγωμένοι;

— Σφαῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος, τραῦμα ἐνοχλητικόν, ἀλλ' ἄνευ μεγάλης βαρύτητος.

— Ἦξυρέτέ τι ὡς πρὸς τοὺς ὄρους τῆς εἰρήνης;

— Οἱ προκαταρκτικοὶ ὄροι ἐγένοντο δεκτοί. Ἡ Ἀλσατία καὶ ἡ Λωρραίνη παύουσι τοῦ νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν Γαλλίαν· εἶσθε Γερμανοὶ ἔκοτε.

— Γερμανοὶ! Γερμανοὶ! ἡμεῖς οὐδέποτε! τῷ ἀπεκρίθη ἡ Μαρία. Πῶς, οὕτως ἐχόντων, ἐτολμήσατε νὰ ἐπανεβλήθητε; Δὲν ἐλάβετε τὴν ἐπιστολήν μου; — Δὲν εἶστέσσα εἰς τὸν αἰώνιον ἐκεῖνον ἀποχαιρετισμόν.

— Οὐδὲν θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ μεταβάλω γνώμην.

Ἡ νέος ὠχρίασε.

— Μαρία, Μαρία, εἶπε, δὲν συλλογίζεσθε τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ! εἶσθε μόνη εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῆς μητρὸς σας, εἶσθε κατεστραμμένη, εἶσθε ἄνευ ὑποστηρίγματος καὶ θέλετε νὰ σὰς ἐγκαταλίπω!

— Ἀπατάσθε, Γουλιέλμ, εἶπεν ὁ κ. Βωέ, ἡ Μαρία ἐπανεῦρε πατέρα· δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλίπη πλέον.

— Ἄ! Κύριε Βωέ, καὶ ὑμεῖς ἐπίσης συνωμοτεῖτε ἐναντίον μου!

Ἡ κ. Βωέ ἔμελλε νὰ ἀποκριθῆ, ἀλλ' ἡ νεάνις τὸν ἐσταμάτησεν:

— Ὁ Γουλιέλμος ἠξυρεῖ καλῶς ὡς καὶ ὑμεῖς, κ. Βωέ, ὅτι ἂν κατωρθοῦτο νὰ μὲ πείσητε, δὲν θὰ ἠξιοῦμην ἡ τῶν καταφρονήσεών σας. Εἶπον χαῖρε εἰς τὸν Γουλιέλμον τὸ εἶπον ἐς αἶψα!...

— Πῶς! εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, ὅθ' μοι ἀπηγορεύετε μέχρι τοῦ νὰ ἐλιπίζω;

Ἡ Μαρία ἔμεινε ἐπὶ τινα στιγμὴν σκεπτικῆ, κατόπιν, λαθούσα ἐκ τῆς χεῖρός τὸν πρόην μνηστῆρα τῆς, τὸν ὠδήγησε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μητροπόλεως, ὅπερ δὲν ἀπείχε πολὺ ἐκεῖθεν.

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ τρίχρους σημαῖα κυματῖσι ἐκεῖ ἐπάνω, τῷ εἶπε, ὅθ' εἶμαι σύζυγός σου. — Ὀχμο!

— Τίς οἶδεν; ἀπήνησεν ὑπερῆφάνως ἡ νεάνις.

ΤΕΛΟΣ

F. Diény.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Α. Ν. Δαρδανέλλα, Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστως. — κ. Γ. Π. Φ. Κερζαλλιαν, Χ. Μ. Γ. Ζ, ἌΟ. Ι. Γ., Γερ. Σ. καὶ Φ. Γ., Κέρκυραν, Γερ. καὶ Δ. Γα-στούνην. Ἐλήφθησαν. — κ. Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Σὰς γράφομεν ταχυδρομικῶς. — κ. Ν. Μ. Λαμῖαν. Ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται:

Ἡ Ὁ Α τῶμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντὶ δοαχ 5 δειδμένος 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Τὰ Δύο Α' Λίκανα, μυθιστορία Αἰγυπτίου Ῥισεβούργ, τόμος 4, ἀντὶ δο. 2, [ἐλευθ. ταχυδρ. 2, 20.]

Τὸ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίας, μυθιστορημα ὑπὸ Ἰου-λιου Βιρῶν, λεπτά 60.

Ἡ Ἀποκηρυγμένα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φω-τάκου, ὑπαπιστῶς τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [ἐλευθ. Ταχ. 1, 20].

Ἡ Παρίσιον Ἀπόκριμα, μεταφράσις Ἰ. Ἰ. Σκυλίση (τόμ. 10) ἐλευθ. ταχυδρ. 7, 50.

Ἡ Παλααὶ Ἀμαρτίαι, Λυρακὴ Συλλογὴ ὑπὸ Δ. Γ. Καμπού-ροῦ, λεπ. 60.